Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

Lidércfény NOVELLAPÁLYÁZAT a 12. oldalon!

XI. évfolyam, 6. szám, 2019. június

J.Otto Szatmari

Bar - Space Station

baseq73

Female Archer

Colony OO

Highlander, Illustration - Unreleased RPG

Landing

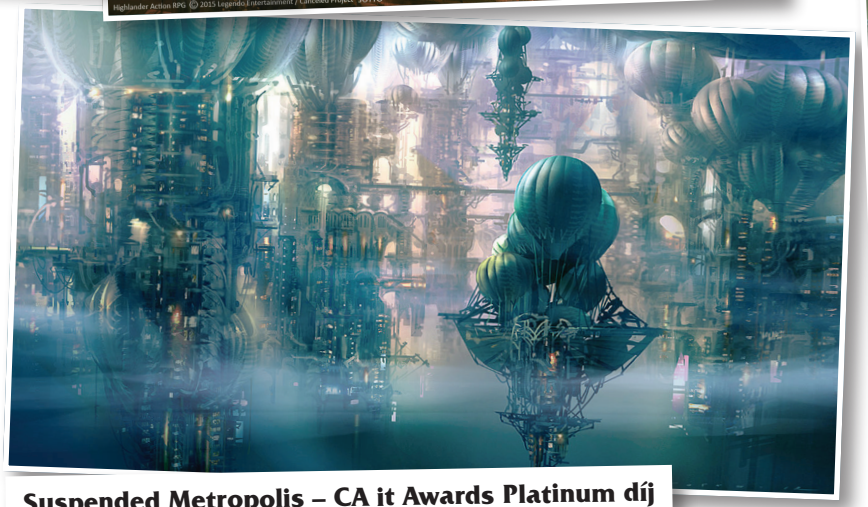

Suspended Metropolis – CA it Awards Platinum díj

'Monolith Arena' board game © Portal Games

Monolith Arena – board game cover art

INFO BOX

SZATMÁRI J. OTTÓ – CONCEPT ARTIST, ILLUSZTRÁTOR,

Művész vagyok, jelenleg a szórakoztató és videojáték-iparágban dolgozom. Festőművészetet tanultam a kolozsvári Ion Andreescu Művészeti Akadémián. Tanulmányaim után úgy döntöttem, hogy kirándulást teszek az animációs iparba. 2009-ben 10 év után felfedeztem a digitális festési technikákat ...és még mindig lenyűgöz ...és még mindig tanulok. 2014-ben elnyertem a „CA it Awards" legjobb „it Digital Illustration" Platinum díját.

ELÉRHETŐSÉGEK, ONLINE GALÉRIÁK:

Web: https://jotto.cgsociety.org
Portfólió: https://www.artstation.com/jotto
Facebook: https://www.facebook.com/j.ottoszatmari.art/
Blog: https://jottoszatmari-design.blogspot.com
E-mail: j.ottoszatmari@gmail.com

Szerkesztői köszöntő

Az előző számban arról panaszkodtam, hogy folyton esik az eső, rossz az idő. Azóta szerencsére megérkezett a nyár, a meleg. Kicsit talán túl meleg is. Meg pár brutális vihar, ami elárasztotta az országot. Ugyan azt mondják, hogy ez a globális felmelegedés miatt van, amit ki más is okozhatott volna, mint az ember maga. Mondom, ezt mondják. Szerintem ennél a helyzet azért némileg árnyaltabb. A nyolcvanas években még az volt a teória, hogy új jégkorszak köszönt ránk. Nem hinném, hogy harminc év alatt ennyit változott volna a helyzet az emberi tevékenység miatt. Tény, hogy az időjárás szélsőségessé vált a Földön, ám ez véleményem szerint nem kizárólag, sőt, még csak nem is nagy részben az ember hibája. A Földnek már jóval előttünk is megvolt a maga ciklusa, amit a naprendszer, és maga a Nap is befolyásol. Sőt, olyat is hallottam, hogy – mivel minden mindennel összefügg – valójában kozmikus szintről indul minden.

Kivéve a műanyag. Mindenki próbál tőle megszabadulni, de mára olyan szinten a mindennapjaink részévé vált, hogy talán nem is tudunk olyan terméket mondani egyetlen területen sem, aminek ne lenne műanyag része. A minap hallottam a televízióban (és mivel ott mondták, biztosan úgy is van), hogy már a '70-es években felfedezték az óceánokban az első műanyag szigeteket. Úgy 50 évvel később kapcsoltak az illetékesek, hogy tenni kellene ez ügyben valamit. Csak mostanra már a sós vízben lebomlott mikroműanyagok bekerültek a táplálékláncba. Hurrá! És akkor jönnek az ilyen „műanyagmentes júliussal", mintha ettől bármi is megváltozna. (Kb. mint amikor a vonat levágja a lábad, és kapsz rá egy ragtapaszt.) Szerintem az iparnak kellene változtatni, és nem mindent műanyagba csomagolni, meg abból készíteni. Bár igaz, olcsóbb, mint az üvegpalack (ami ugyan visszaváltható, többször felhasználható, csak macerásabb), meg a fémalkatrész (ami 2 évnél tovább is bírja a gyűrődést). És akkor a tonnányi műanyag zacskóról nem is beszéltem még, amibe belepenészedik a pékáru.

Még jó, hogy az éjjel megálmodtam a „világvégét". Úgy megnyugodtam, hogy most már nem kell semmi miatt aggódni. :-)

De térjünk a lényegre! Mostanság még a fű se nő (nem a fenét... :-)), meg beköszöntött a nyári uborkaszezon, ezért kicsiny szerkesztőségünk úgy gondolta, hogy a júniusi AKF tartalmát egy kicsit megnyomja, aztán szeptemberig elmegyünk pihenni egyet. Szóval kellemes kikapcsolódást, jó pihenést kívánunk nektek a nyár további részére, és természetesen sok-sok ihletett pillanatot. J.C.

Tartalomjegyzék

Interjú

Interjú Szatmári J. Ottó illusztrátorral

Kolozsvártól a Galaktikán át Acropolisig 4

Novellák

Xenothep - **Hatékonyság** 6
Ebenezer - **Csillaghullás** 7
kosakati - **BAB** 8
bel corma - **Szintetikus szerelem** 10
Xenothep - **Örökség** 13
Craz - **A halottak illata** 21
Norton - **Összeesküvés-elmélet** 22

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Czinkóczi Krisztina
- **A lélek antibiotikuma** 24

Versek

Tordai Gábor - **Reflektorfényben** 26
Kétvirág - **Éjfél** 26
Blaze Val - **Víztükör** 26
edwardhooper - **Az utolsó Ádám** 26
angyalka146 - **Szösszenetek** 27
Alkony - **Ennyivel beérem** 27
glittermoon - **Angyal** 27
galbena - **Éji vendég** 27
bel corma - **Alkony** 27

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

IMPRESSZUM

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat • XI. évf. 6. szám, 2019. június
Kiadja a Lidércfény Online kulturális magazin szerkesztősége

Az első borítón Szatmári J. Ottó New World Coming című grafikája, a belső borítón pedig alkotásaiból készült válogatás látható. A hátsó borítón Szatmári J. Ottó Spaceport City című alkotása látható.

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház rovat hátterét Juhász Ernő készítette.

Felelős, tördelő- és főszerkesztő: Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)
Tartalmi szerkesztők, korrektorok: Török Ida, Varga Tamás József (Craz)

www.lidercfeny.hu • flip.lidercfeny.hu • lidercfeny@szentesinfo.hu • Facebook: Lidércfény Online • YouTube: LidercfenyHQ

Interjú Szatmári J. Ottó illusztrátorral

Kolozsvártól a Galaktikán át Acropolisig

Már Facebookon is találkoztam a munkáival, de az ArtStationön böngészve is belefutottam J. Otto Szatmari illusztrációiba. Szinte a végletekig kidolgozott képeit nézegetve majd elveszik az ember a részletekben. A nagyközönség is találkozhatott több munkájával magazinok címlapjain, társasjáték dobozán, könyvborítón, zenei album borítóján, posztereken, illetve számos számítógépes játékban. Jelenleg a Digic Pictures csapatát erősíti, de szabadúszóként is tevékenykedik. Az alábbiakban őt ismerhetjük meg, és a kezdő, alapkérdések után komolyabb dolgokra is fény derül.

– Vágjunk is akkor bele, egy kérdéscsokorral. Hol, mikor, és miért kezdtél grafikával foglalkozni?

– Kolozsváron végeztem a „Ion Andreescu Művészeti Akadémián" festészeti szakon 1997-ben. Első évesen, 91-ben kértek fel, hogy csináljak néhány grafikát az „Echinox" irodalmi és kulturális folyóirathoz.

Egyetemi éveim alatt több könyvhöz is készítettem illusztrációkat, tankönyvekbe is. 98-ban költöztem Budapestre, néhány rövid képregényt rajzoltam, majd az animációs iparban, animátorként folytattam. A Macskafogó 2-ben karakter dizájnerként is dolgoztam, majd ezután kértek fel az első concept-designeri munkára, egy 3D-s animációs stúdiónál.

Közben kitartóan festettem, folytattam a művészeti tevékenységet is, kiállításokkal, ahogy azt szokták.

– Bár a bevezetőben felsoroltam pár dolgot, ám nem biztos, hogy az mindent lefed, így felteszem a kérdést: mikhez szoktál grafikákat készíteni?

Alien Cities

Far world colonies - Oceano City

– Illusztrációkat: könyv, társasjáték és lemezborítók, online szerepjátékok, moziplakát-poszterek, számítógépes játék poszterekhez stb. Concept art munkákat: reklámok, játéktrailerek, filmek, különböző filmes pályázatok.

– Készítettél már könyvborítót is. Érdekelne, hogy ez esetedben hogyan működött. El kellett-e olvasnod a könyvet, amihez borítót készítettél, vagy elég volt a lényegét, a szinopszist ismerni, esetleg volt hozzá az írónak / szerkesztőnek / kiadónak már elképzelése?

– Elolvasom, ha lehet, de van, hogy csak pár fontos dolgot, a világát írják le. Van úgy, hogy egy munkámnak megveszik a jogdíját egyszeri megjelenésre, az adott könyvre, vagy folyóiratra. Van, hogy ingyen kérik.

– Milyen sikereket tudhatsz magad mögött, amelyekre büszke vagy?

– Egy fontosabb díjat nyertem. New Yorkban a 2014-es „CA it Awards" díjkiosztón a legjobb digitális illusztráció kategóriában én nyertem el a platina díjat.

Munkáim megjelentek a nemzetközi szakmai lapokban, albumokban, mint a „D'artiste Character Design" - 2011, Exotique 7, Exposé 10, 11 folyóiratokban: InCG Taiwan, Clarkesworld 108, itthon Galaktika.

2015-ben egy éven át vetítették egyik munkámat az Amsterdami Van Gogh Múzeum halljában három nagy képernyőn, mint kortárs festőt akit a Van Gogh munkája inspirált.

Crashed

http://jotto-szatmari.blogspot.com/2015/05/van-gogh-museum-amsterdam.html

– Mint említettük, a Digic Picturesnél dolgozol, ahol alapvetően számítógépes játékokhoz készítetek animációkat – ha jól tudom. De az idén indult, a Netflix által finanszírozott Love, Death and Robots antológia sorozatába is készített a cég egy részt, a The Secret War címűt, illetve az Ice Age-be is besegített, ezért óhatatlanul is felmerül a kérdés: személy szerint neked ezekben volt-e részed?

– Igen, az Ice Age-be besegítettünk, ami azt jelenti, hogy a fagyasztóbeli részt a dínós zárójelenetet kivéve mind mi csináltuk. Egyedüli concepteskénti dolgoztam rajta, elég sok munkám van benne.

A The Secret War-ban többen dolgoztunk, külsős céget, a Pixoloidot is bevonta a Digic. A falut teljes egészében én concepteltem, utcáival, halottjaival, házak, fapallók, bár a halottakkal a Pixoloid is rendesen megdolgozott. Az áldozati hely, goul fészek, barlang, lezuhant gép, ezeken mind dolgoztam én is. Szerettem azt a munkát. Nagyon jó csapattal dolgoztunk rajta az environmentről.

– Egy másik sorozathoz is van „közöd". Néhány hete egy Facebook posztban számoltál be róla, hogy a Dan Macarthur által fémjelzett, Acropolis című animációs websorozathoz készítettél plakátot. Hogy kerültél a képbe a projekt kapcsán, illetve mit lehet tudni az Acropolisról nagy vonalakban?

– Dan Macarthur keresett meg, egész estés filmhez kellett plakátot készítsek. Egész nagy szabadságot hagyott a megfogalmazásban, a dieselpunk-decopunk formaelemeken belül támogatva a saját ötleteket, kompozíciót. Menet közben forrott ki az elképzelés, hogy indít egy animációs websorozatot és egy képregényt is. Sajnos időm nem engedi, hogy rendszeresen dolgozzak neki, saját terveimet is lassan meg kellene valósítani, de ha beindul a film, concepteskénti én is szerepet kapok benne.

Suspended Cities - Monorail/Cable Motorcycle

– Lehet-e tudni, ha nem is konkrétan, hogy a közeljövőben milyen munkák kerülnek ki a kezeid közül? Mit figyeljen a kíváncsi olvasó a Facebook oldaladon kívül?

– A Digic Picturesnél a továbbiakban is egyre izgalmasabb munkák következnek, még magasabbra tesszük a lécet, tehát bőven lesz kihívás, feladat.

Az év vége felé újra lesz műtermem, és 9 év után újra lesz vászon és festékszag. És remélem egy-két év alatt sikerül összerakni egy újabb kiállításra való anyagot. Amit ígérhetek, stílus és formavilágban vissza fog köszönni, amit concepteskénti, illusztrátorként művelek, szeretek, csak egy letisztultabb, esztétikailag értékesebb kortárs megfogalmazásban szeretném vászonra vinni. Szabadidőmben ezen dolgozok már évek óta, lassan összeáll a kép, és előrukkolhatok vele.

A Facebook oldalamon továbbra is lehet értesülni a fejleményekről, a blogomat sajnos elhanyagoltam. A szakmai dolgokat meg továbbra is az Artstationön lehet megtalálni.

– A szerkesztőség nevében további sok sikert kívánok, és köszönöm, hogy a rendelkezésünkre álltál!

– Én is köszönöm a megkeresést és az érdeklődést, kívánok sok sikert és minél több olvasót a Lidércfénynek.

Flooded New York

Empyre: Lords of the Sea Gates © Coin Operated Games

Xenothep

Hatékonyság

A Boholy lassan libegett át az Éteren, mindig egyre lejjebb süllyedve, néha játékosan megbillenve, megpördülve, amint a Névtelen Energiák hullámai megdobták. Az Éter egy olyan pontja felé tartott, ahol szögek metszésében a Sík Térré változott. Hófehér pusztaság volt ez, a Kietlenség Csarnokának egyik elfeledett sarka, és a körülmények különös összejátszása miatt a Boholy pont errefelé lebegett, noha az esélye, hogy ez bekövetkezik, egy volt a sokhoz – már ha hihetünk a Próféciáknak.

A Boholy lelassult a Hófehér Pusztaság mérhetetlenül magas, függőleges fala előtt, majd szeszélyesen kacskaringózva, spirál alakban kezdett zuhanni a sarok felé. A Névtelen Energiák lelassították az utolsó szakaszon, és bár a becsapódás elkerülhetetlennek látszott, végül a Boholy szinte méltóságteljesen ereszkedett le a síkságra. Már majdnem földet ért, amikor végül mégis elkapta egy kisebb örvény, átkergette a síkon, és bevágta a sarokba a függőleges fal tövébe.

Ez után sokáig semmi nem mozdult, az egész Dekaseptiverzum néma csöndbe burkolózott hosszú időre, vagyis tizenhét egységnyire. Amikor az idő letelt, a Boholy szépen szétlapult, indáit szertefuttatta a Hófehér Pusztaságban, majd tizenhétfelé hasadt, és szerteszórta a spórákat. Ezzel programjának végéhez ért, elpusztult, és oszlásnak indult testén a spórák kicsíráztak. Az első, aki gyorsabban osztódott a többinél, felemelkedett a Boholy biomasszájából, kinyújtóztatta tizenhét, aszimmetrikus csápját, és körülnézett a pusztaságban.

– Itt építem fel birodalmamat, és ez lesz minden birodalmak legnagyobbika, Enósz birodalma, vagyis az enyém!

Nagyon elégedett volt ezen kijelentésével, kicsit csodálta még önmagát, energiától duzzadó csápjait és paragyökeit, aztán megfordult és elordította magát.

– Osztódjatok és szaporodjatok, nem érünk rá az idők végezetéig!

A sorban a második Dekaszeptemin is kiemelkedett a biomasszából, és alázatosan kúszott Enósz elé.

– Tanaon, a Második szolgálatodra, uralkodó!

– Állíts fel egy keltetőt, mert nem jövünk létre ebben az életben! Szóltam!

Hogy így mindent elrendezett, határozottan végigdübörgött a biomasszán, és csak a szélénél jött rá, hogy nem igazán tud hova menni. Körös-körül pusztaság, undorító fehérség, üresség, semmi izgalmas sötétzöld forma, sehol egy sárgásfehér kéregkő, sehol semmi gyönyörködtető aszimmetria. Csak a végtelen, unalmas üresség.

– Tanaon!

– Igen, uralkodó?

– Amint megvan az Első Ötven, küldd ki őket a pusztába! Le kell tennünk birodalmunk alapköveit.

– Értettem, uralkodó.

Trikonir, a Harmadik állt meg mögöttük.

– Uralkodó, úgy vélem, ideje felállítani a védelmi erőinket engedelmeddel!

– Aszondod? Legyen! Te leszel a hadvezérem! Most indulj tüstént, és építsd ki a sáncokat, áss árkokat, nevelj hadsereget, vagy bánom én, tedd a dolgod!

– Értettem, uralkodó!

A folyamat egyre gyorsult, amint a Negyedik és Ötödik is kiemelkedett a biomasszából, Enósz egyre többfelé tudta hatalmát koncentrálni. Nem sok időbe telt, míg kiépítették az Első Bázist, és azzal ünnepelték meg, hogy mindenki kétfelé osztódott. A duplázódásnak köszönhetően egyre hatékonyabban dolgoztak. Az Égiek áldása folytán bőven hullott az Éterből a Prim Esszenciája, csak meg kellett várniuk, amíg elolvad, szétbomlik, és a maradványokból máris nekiláthattak építkezni.

Alakultak a hatalmas kéregkő barlangok, Enósz birodalmának roppant csarnokai, ahol pillanatok alatt megtelepedtek a Szekunder Formák, amik táplálékul szolgáltak mindenkinek. Ezek sejtelmes, mélytengeri zöld homályt sugároztak, Enósz elégedetten járta csarnokait. Tanaon a nyomában járt mindenütt, és feljegyezte bölcs uralkodójának minden szavát az utókor számára.

– Látod, Tanaon? Mindig mindenhol mi győzünk. Miénk lesz végül az egész Dekaseptiverzum, semmi nem állhat az utunkba! Végül meghódítjuk az Étert is!

Az idők során a birodalom egyre terjeszkedett, a nép elégedett volt, mindenből volt elég, az Éterből sűrűn hullott a Prim Esszencia, beköszöntött az aranykor.

De mint minden birodalom életében, itt is eljött a Konfliktus ideje. Egy nap az Éterből Borzalmas Savak hullottak az Esszencia helyett. Enósz dühödten szórta parancsait.

– Állásokat megerősíteni! Még több kéregkövet a pusztaságba! Szaporodjatok!

Nem tartott hosszú ideig, és a Savak elvonultak. Bár a kár jelentős volt, a dekaszepteminek nem keseredtek el, újult erővel építkeztek tovább. A birodalom már régen kinőtte bölcsőjét, hamarosan nekiláttak az albirodalmak építésének. A lélekszám lassan elérte a több milliót, Enósz büszkén tekintett körbe a legmagasabb kéregkő hegységről.

– És ez mind az enyém! A Boholyra mondom, a dekaszepteminek legbölcsebb és leghatalmasabb uralkodója vagyok!

Bár történtek rossz dolgok, mint például a Nagy Szárazság Ideje, aztán a Savak Újabb Látogatása, majd a Nagy Szárazság Ideje Már Megint, Hogy A Rossebb Vinné El, azért alapvetően nem sok esemény befolyásolta a dolgok menetét. Egy nap Enósz rádöbbent, hogy több milliárd dekaszeptemin élteti, és ez igen jó érzéssel töltötte el.

– Hamarosan vissza kell vonulnom – morfondírozott. – De vajon kinek adhatnám át e terhet, hogy irányítsa a birodalmat, amit létrehoztam?

Nagyon sok leszármazottja volt, szinte napi szinten osztódott, de sok ezer utódjából egyet sem talált méltónak e feladatra. Hívatta hát a Harmadikat.

– Trikonir, bizonyítottad hűségedet és lojalitásodat a birodalom iránt, hű és igaz hadvezéremként minden nehézség ellenére is életben tartottál mindannyiunkat, sokban hozzájárultál, hogy felvirágozzék eme faj. Úgy döntöttem, hogy mától tiéd… Mi a f…?

Szavait az Éterből felharsanó gonosz sziszegő hang szakította félbe, és a következő pillanatban Enósz birodalmának minden szegletét elöntötte a Gyilkos Fehérség, a legmélyebb katakombáktól a legfelsőbb csarnokig.

Kovácsné Bősz Amália ádáz arccal nézte a keletkező fehér habot fürdőkádjának szélén, ahol összeért a csempével, majd a biztonság kedvéért még egy adagot spriccelt oda.

– Majd adok én nektek megtelepedni a fugán, ti nyomorult penészfoltok!

Azzal lerakta a Pinkerton-féle klóros penész-, és folteltávolító flakonját a polcra, és elégedetten mosolyogva törölte le a habot az immár ragyogóan csillogó csempéről.

Így múlt el Enósz dicsősége.

Ebenezer

Csillaghullás

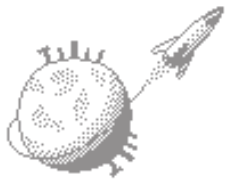

Mint megannyi pusztulás a történelemben, ez is teljesen másképp kezdődött, tökéletesen ártatlanul és a végletekig félreértetten. Az egész északi félteke izgatottan készült a Leonidák meteorvihar feltűnésére 2027. áprilisában, amely a csillagászok szerint az eddig látott leglátványosabb átvonulásnak ígérkezett az emberiség történelmében. Volt, ahol tűzijátékkal tették még élvezetesebbé az amúgy is lenyűgöző égi jelenséget, amely során majd 68 percig hullottak a kozmikus por izzó szemcséi, mint egy tűzeső cseppjei.

Akkor még senki nem gondolt rá, vagy ha tette is, nem kapott kellő nyilvánosságot, hogy az égi előadás rendezője, egy üstökös, azért varázsolt ilyen színpompás a műsort az égboltra, mert nagyon közel haladt el bolygónkhoz. Persze túl távol ahhoz, hogy emberi léptékkel felfogjuk, de elég közel ahhoz, hogy millió kilométerekre elnyúló gázcsóvája hatással legyen a Földre. Tulajdonképpen nem is volt benne semmi meglepő, utólag végiggondolva természetes, hogy bekövetkezett az, amivel a hollywoodi filmek régóta riogattak bennünket, miszerint idegen vírusok érkeznek hozzánk az űr sötét végtelenjéből.

Villard közömbösen támaszkodott a tripodra erősített XM2020-es mesterlövész puskájára és az előtte húzódó havas tájat bámulta. Közömbös volt, mert egészen pontosan 273 napja egyetlen lelket sem látott a bunker felé kanyargó hegyi ösvényen, és mert tudta, hogy fegyverével akár másfél kilométer távolságba is halálos lövést tud leadni, ha valaki mégis felbukkanna. Vagy akár 1870 méternyire is célba találna, ha aktiválja a lövedéksüllyedés kompenzáló áramkört. Ezért is lepte meg, amikor a sziklán gellert kapó lövedék semmivel össze nem téveszthető éles csikordulását hallotta meg a számára menedéket nyújtó betonkupola oldalán, alig pár arasszal a feje mellett. Inkább ösztönösen, semmint tudatosan vetette a padlóra magát, miközben agya egyszerűen képtelen volt feldolgozni az imént történteket. Hason fekve várt, a lélegzetét is visszafojtotta, csak a vér lüktetett a fejében.

– Merde! – tört fel belőle.

Vagy három perc telt el, mire meg mert mozdulni és óvatosan a kémlelőnyíláshoz emelte tekintetét. Csak az unalomig ismert fákat, szikladarabokat és halmokat látta odakint, egyenletes fehér hótakaróval befedve. Nem kockáztatta, hogy egyenesen kibámuljon vagy távcsövet vegyen elő, mivel csak addig volt biztonságban, amíg a lőrés homályában marad. Amennyire csak lehetett, feszülten figyelte a havas buckákat és azon törte a fejét, ő hol keresne lőállást, ha a bunkerre kívánna lőni. Érezte, ahogy lassú, kövér izzadságcseppek indulnak el halántékáról az arcára, de nem mozdult. Kínkeservvel döcögtek a másodpercek, amikor váratlanul megcsillant valami az egyik kidőlt fenyő tövében, ahogyan a magasan ragyogó nap egyik eltévedt sugara visszaverődött valamilyen fényes felületről.

– Megvagy – sziszegte Villard.

Az elsők még békességben, arcukon nyugodtsággal és derűvel mentek el a központi kórházak intenzív osztályán számukra adagolt fájdalomcsillapítók mámorában. Aztán, ahogy emelkedni kezdett a betegek száma, úgy kényszerültek a haldoklók egyre kényelmetlenebb körülmények közé, mígnem az emberek otthonukban, majd az utcán estek áldozatul a kórnak. Akik felelősek voltak, az utolsó percig állították, hogy megmagyarázhatatlan eredetű betegségről volt szó, ám a legtöbbjük pontosan tudta, hogy ez nem volt igaz. Minden próbálkozás ellenére az emberek nem voltak ostobák és hamar összekapcsolták a meteorvihart a rejtélyes járvánnyal, de ez a tudás semmiféle hasznukra sem szolgált. Megfelelő gyógyszerek és kezelés hiányában a bölcsek is ugyanúgy végezték, mint a tudatlanságukban randalírozó esztelenek, akik életük utolsó pár napját ötcsillagos lakosztályokban töltötték francia pezsgőben fürödve, vagy éppen lerövidítették szenvedésüket egy száguldó Ferrarival. Persze mindig akadnak túlélők, akik a Teremtő kegyelméből nem betegedtek meg és voltak köztük olyanok is, akik nem a sorsnak megadva magukat várták az elkerülhetetlen pusztulást, hanem felvették az eléjük dobott kesztyűt. Mint például Villard.

A francia visszahúzta fejét a bunker vastag fala mögé és körbepillantott. Tekintete megpihent a fal mentén sorakozó egyenruhák közt egy vadonatúj, hófehér álcaruhán, amit még a saviers-i támaszpontról hozott el más egyéb felszerelések mellett, pedig akkor még nem sejtette, hogy egy alpesi bunkerben fogja berendezni lakhelyét a hozzá hasonló túlélők elől rejtőzve. Alig negyed óra elteltével körülbelül hatvan méternyire hasalt a még mindig lesben álló lövész háta mögött. A francia alpesi dandártól szerzett speciális maszkja nemcsak elrejtette a hidegben szálló leheletét és csaknem minimálisra tompította a zihálás zaját, hanem a benne lévő kémiai anyagok kellemesen felmelegítették a belélegzett csípős téli levegőt is. Mindezen szűrők mellékhatásaként hangja olyannyira eltorzult, mintha egy ócska robot beszélne, de ez számára inkább volt szórakoztató, mint idegesítő. Nem így a meglepett alak számára.

– Lassan, hogy mindent lássak – zörgött Villard torz hangja –, hengeredj el a puskától és kulcsold a kezedet a tarkódra!

Az ismeretlen követte az utasításokat és a hátára fordult, miközben kezeit lassan a feje mögé csúsztatta. Az ő arca is takarva volt, bár csak egy egyszerű gázálarcra hasonlító maszk fedte. A francia tekintetét azonban nem kerülte el a félrecsúszó mozdulat és fejcsóválással jelezte, hogy a zubbony kapucnijába rejtett kézifegyver előhúzására irányuló manővert nem nézi jó szemmel.

– Dobd el, hogy lássam! – sziszegte a maszkja alól.

Az idegen engedelmeskedett.

– Lassan állj fel, de ne légy ostoba! – adta ki a következő parancsot.

Az alak a tarkóra kulcsolt keze ellenére ügyesen feltápászkodott és kiegyenesedett. Nagyjából egyforma magasak voltak, mindkettőjükön egyenruha feszült.

– Ne hamarkodd el! – csendült az idegen hangja a gázálarc mögül. Egy félelemtől rezgő, de kellemes női hang volt, és ezúttal Villardon volt a meglepődés sora.

– Megmutathatom a rejtekhelyemet, vagy talán mást is – folytatta a nő erős német akcentussal és lassan levette a maszkját.

Szőke hajzuhatag bomlott ki a műanyag alól és egy fiatal, csinos arcot vett körbe. A nő keze ugyanazon mozdulattal a kabátja zipzárjára csúszott és a lenyíló résben telt idomokat sejtető domborulatok tűntek fel.

A túlélők számára nem is a vírusok jelentették a legnagyobb veszélyt, hanem éppen ők voltak a fenyegetés egymás számára. Ahogy teltek a hetek és hónapok, egyre fogyatkozott az élelmi-

szer, a tartóselemek, a gyógyszer és a fegyverek. Ezek nélkül pedig a legjobb képességekkel bíró és a legjobb kiképzést kapott harcosok sem tudtak életben maradni sokáig. Megtehették volna, hogy a világ legelrejtettebb zugába vonulnak vissza, de ezzel a saját esélyeiket is rontották volna. Inkább vállalták az időnkénti megmérettetéseket és elfogadták, hogy győzzön az erősebb, a jobb. Ahogy peregtek az évek, egyre ritkultak a gyilkos összecsapások és a kezdetben csapatban vívott küzdelmek lassan egyéni párharcokká zsugorodtak. Villardnak éppen 273 nappal ezelőtt volt egy ilyen találkozása, de az nem volt a mostanihoz mérhető, mert akkor mesterlövészpuska játszotta a főszerepet az ösvényen lopakodó, figyelmetlen orosz fickó ellen.

– C'est la vie, mon amie – csikorgott a torz hang Villard maszkja alól, amint habozás nélkül meghúzta a ravaszt és nem is figyelte, hogy vajon a hangtompítós Glock csapott nagyobb zajt, vagy a hóban összerogyó élettelen test puha huppanása.

A franciának nem okozott különösebb nehézséget visszakövetnie az idegen nő felületesen álcázott nyomait a hóban a talán nyolc kilométernyire fekvő barlanghoz, amelynek bejárata viszont meglepően jól el volt rejtve egy sziklahasadékban. Nem sok zsákmányra számított, mivel biztosra vette, hogy ellenfelét a szükség hajtotta ki a biztonságból, ám kellemesen csalódnia kellett, sőt, valami olyasmire is bukkant, amire régóta vágyott. Három napba is beletelt, míg egy összetákolt szánon áthurcolta az összes élelmet, ruhaneműt, orvosságot és fegyvereket saját bunkerébe, majd a lehető legnagyobb gonddal eltüntette nyomait mind a hat különböző útvonalon, amit az átszállítás során használt.

Kicsit sajnálta is Giselle Rauch-ot, ahogy egy fiókból előkerült igazolvány alapján megtudta a nő nevét, talán még össze is melegedhettek volna, ha más körülmények között találkoznak, hisz végül is ő sem volt fából. Odakint hullani kezdett a hó, de kellemesen meleg bunkerében Villard töltött magának egy pohár igazi francia konyakot és komótosan megitta a szőke Giselle emlékére, majd az eddigi idétlen borotválkozó tükör helyett, a némettől frissen szerzett falitükörben végre tetőtől-talpig végigmérhette leheletvékony fekete selyemkosztümében feszülő karcsú és formás alakját, majd hosszú barna haját hátrasimítva mosolyogva megjegyezte:

– Nagy túlélő vagy, Monique Villard, nagy túlélő.

kosakati

BAB

Nyár, szúnyogok, meg minden...

Bab

Ron benyitott a hálószobába.

– Ne! Ne kapcsold fel a villanyt! – kiáltotta Erika.

– Miért ne kapcsoljam fel? – kérdezte Ron meglepetten. – Tapogatózzak az ágyig, mint egy vak?

– Inkább, minthogy felkapcsold a villanyt!

– De miért?

– Nem akarom, hogy így láss! – panaszkodott Erika. – Ha így meglátsz, elmegy a kedved... még az élettől is.

– Már megint a bogarak?

– Igen. Azok az átok bogarak! Megint összecsíptek. Most már nem csak a bokám, hanem a csuklóm is be van dagadva, a változatosság kedvéért az arcom, a nyakam és a fülem is. Inkább ne próbáld meg elképzelni, hogyan nézhetek ki!

– Érdekes, engem sohasem csípnek meg.

– Persze, mert te nem mész ki a hajnali harmatba babot szedni.

– Annyiszor mondtam már, hogy öltözz fel rendesen, ha kimész...

– Felöltöztem! Hosszúnadrág, csizma, magas nyakú pulóver... izzadok benne, mint a ló, de ezek a nyavalyás bogarak mégis összecsípnek.

– Akkor húzzál szkafandert! – fakadt ki Ron. Nagy morcosan a fal felé fordult, és már horkolt is.

Ron és Erika úgynevezett „elő-telepesek" voltak a ZX-267-esen. Kétszemélyes expedíciójuk készítette elő a bolygó betelepítését. Hatalmas szállítóűrhajóval érkeztek. Feladatuk az volt, hogy a készleteket, felszereléseket, a robotok segítségével megfelelő raktárakban helyezzék el. A raktárak hamar elkészültek, a robotok szorgalmasan rakodtak. Miután felépítették a házukat, a központi állomást, és üzembe is helyezték, a hatalmas szállítóhajót visszaküldték a földre.

A telepesek első nagyobb csoportja csak körülbelül hat hónap múlva várható. Ronnak addig még nagyon sok dolga van, minden este fáradtan zuhan az ágyba. Erika viszont egy kicsit unatkozik. Erika ugyanis orvos. Neki majd akkor lesz igazán dolga, ha megérkeznek a telepesek; sok ember, sok gyerek, balesetek, fertőzések stb. Ronnak nem sokat tud segíteni, legfeljebb a kórház berendezésében.

Hogy agyonüsse az időt, nagy kertészkedésbe fogott. De nem elégedett meg azzal, hogy virágokat ültessen a ház köré. Takaros kis veteményeskertet csinált a ház mögött. Bőségesen volt ugyan élelmiszerük, de a friss gyümölcs, zöldség azért mégiscsak más. Eszébe jutott a dédanyja, akinek volt egy kis babföldje. Hajnalonként ment ki a földre leszedni a termést. Azt mondta, a babot hajnali harmatban kell leszedni, nehogy kipörögjön. Dédapa nagy kosarakban hordta be az udvarra. Egész nap szárították a napon. Ahogy az érett hüvelyek száradtak, sok felpattant, és kiröpült belőle a babszem. Este aztán nekiálltak vasvillákkal kicsépelni, hogy egy szem bab se maradjon a hüvelyekben. Erika tehát egy napon nekiállt babot vetni. Hely volt elég, vetőmag is...

Erika boldog volt.

A föld zsúfoltsága, a nyolcvanhatodik emeleti húsz négyzetméter után, hogy ne lett volna boldog a babföldön... Csak egyvalamire nem gondolt; a bogarakra.

Ron éppen a leendő óvoda építkezésén ellenőrizte a robotokat, amikor felcsillant a csukló-rádiója. Vételre állította.

– Központ hívja az ügyeletest – mondta a géphang.

Ron elnevette magát. Még hogy ügyeletes! Én vagyok itt egyelőre az egy szem építésvezető, koordinátor, diszpécser, főnök és beosztott. Vicces, hogy ma pont én vagyok az ügyeletes! Minden nap én vagyok az ügyeletes... ki más lenne. Erikának semmi műszaki érzéke nincs, ugyan segít nekem, amikor éppen kedve van, de számára akkor kezdődik majd az ügyelet, ha megérkeznek a telepesek. Na persze a központi számítógépen ez a szabványszöveg...

– Központ! Itt az ügyeletes! Jelentkezem – szólt végre a rádióba.

– Ügyeletes! Haladéktalanul jöjjön a központi állomásra! – darálta a géphang. – Vészjelzés érkezett egy közeli szektorból. Egyszemélyes felderítőhajó. Meteortalálat érte, irányításra szorul.

Ron néhány perc múlva már a központi számítógép előtt ült.

– ...meteortalálatot kaptam. Nem tudom pontosan felmérni a hajó sérüléseit. A kabin levegője kiszökött az űrbe. A rajtam lévő védőruha oxigéntartalma tizenhat órára elég... a műszerek szerint.

Ronnak a pilóta hangja valahogy olyan ismerősnek tűnt.

– Hát ez nem lehet igaz... – morfondírozott magában. – Csak nem Bob az? ...Az a disznó Bob! Ott ül kinn az űrben, kinn a „zűrben". Érdemes lenne otthagyni... de persze nem lehet. A szolgálat az szolgálat. Még ezt a disznót is meg kell menteni... ha lehet. És ha idő előtt elfogy az oxigénje... – Ron elhessegette a kaján gondolatot, és beleszólt a mikrofonba.

– ZX-267-es jelentkezik. Közölje a pontos helyzetét!

– A koordinátáim 008564770...

– Értettem. Vontatósugárra veszem. Készüljön fel! Nullakor átveszem az irányítást.

– Nullakor átadom az irányítást.

– Visszaszámlálást indítom; 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, nulla!

– Köszönöm, ZX-267-es. Most már csak az oxigén tartson ki... – mondta megkönnyebbülten a pilóta.

– Most már irányban vagy. Ráérünk beszélgetni... időnk van... úgy tizenhat óra... A landolás tizenhat óra múlva várható. Mesélj, ki vagy és mi történt veled!

– Bob Wilson vagyok. Hazafelé tartok a B-543-as körzetből. Meteortalálat ért.

Ron a térdére csapott és felkiáltott.

– Hát tényleg te vagy? Megismertem a randa hangodat még az űrön át is, még a zűrön át is!

– Tessék?

– Ron vagyok.

Döbbent csend, aztán egy tétova kérdés.

– Ron? Ron Miller?

– Igen, Ron Miller vagyok személyesen. Pillanatnyilag én vagyok a ZX-267-es egy személyben, mint elő-telepes.

– Ron! Ron, most mi lesz? Most visszaadod?

– Megérdemelnéd... – Ron egy kicsit élvezte a helyzetet, de aztán úgy döntött, hogy ő nem lehet olyan disznó, mint Bob.

– Most tényleg vontatóra vettél, vagy itt hagysz a nagy semmiben oxigén nélkül?

– Vontatóra vettelek, ne izgulj! Én nem vagyok olyan disznó, mint egyesek. Te csak azért drukkolj, hogy kitartson az oxigéned a landolásig.

– Ron! Én valóban disznó voltam... elismerem.

– Még szép!

– Olyan fontos volt neked az a lány? Utána szóba sem álltál velem. Mire hazakeveredtem a közösen bérelt lakásba, te már elköltöztél... Nem is tudtam elnézést kérni tőled. Pedig kerestelek.

– Elnézést kérni? Azért, amit tettél?

– Jó, akkor bocsánatot kérek. Ron, bocsáss meg!

– Talán megbocsátok. Habár nem könnyű. Tudod, mikor ott kuksoltam a lezárt szaunában, aminek a zárkódját csak te tudtad... Te meg közben az én Erikámmal randiztál. Azt hazudtad neki, hogy téged küldtelek a randira magam helyett. A szauna fülkében nem volt ám valami sok levegő!

– De időben telefonáltam Gregnek a szomszédba, hogy engedjen ki. A kódot is megadtam neki.

– Kösz! Marha kedves volt tőled. De azt persze nem tudtad elképzelni, hogy én mit álltam ki abban a fülkében. Na, mindegy, Erika azóta a feleségem lett, most itt van velem a ZX-267-esen.

– Azt hiszem, landolás után nem merek majd a szemébe nézni.

– Kénytelen leszel. Ő itt az orvos. Meg fog vizsgálni.

– Ron, nem tudom, elég lesz-e az oxigénem...

– Jó, akkor hagyjuk a beszélgetést, ne pazarold az oxigént! Landolás előtt még hívlak.

Hajnalodott. Erika egyedül ébredt. Ron este hazaszólt, hogy a központi állomáson marad, mert valami váratlan dolga akadt. A ZX-267-es olyan szép volt, mint a Föld lehetett valamikor régen.

Erika szeretett babos kertjébe készült. Eszébe jutott Ron múltkori megjegyzése.

– A szkafander! – nevetett fel. – Tényleg! Belebújok! Az űrhajón úgysem használtuk egyszer sem, most legalább hasznát veszem. Most kifogok rajtatok, ebadta, rusnya bogarak! – Felvette a szkafandert, és vidáman indult babot szedni.

Hajnalodott. Bob már látta a központi állomást, és körülötte az épületeket. A ZX-267-es olyan szép volt, mint a Föld lehetett valamikor régen.

– Bob! A településhez közel fogsz landolni. A ZX-267-es levegője belélegezhető. Jobb, mint a földi levegő. Amint landoltál, én nyitom a zsilipedet, te pedig nyisd fel a sisakodat! Csak addig tartson ki az oxigéned!

– Már nagyon nehezen lélegzem. Ron! Mennyi van még hátra?

– Már csak másodpercek. Tarts ki!

Bob hajója finoman, puhán landolt. A zsilip kitárult. Bob kicsatolta magát az ülésből, nehézkesen felállt, keze már a sisakon volt...

– Ron! – üvöltötte. – Becsaptál!

– Bob! Mit beszélsz? Mi van?

– Azt mondtad, belélegezhető a levegő. Miért hazudtál?

– Bob! A levegő belélegezhető! Nyisd már ki a sisakodat!

– Meg akarsz ölni?

– Nyisd ki a sisakodat!

– Nem nyitom! Te bosszúálló gyilkos!

– Bob! Megőrültél?

– Ron, ne hazudj nekem, nem vagyok vak, látom, amit látok.

– Mit látsz? Megártott az oxigénhiány?

– Nem. A rideg valóságot látom. Azt mondtad, nyissam ki a sisakot. Kinéztem a zsilipen, és mit látok?

– Mit látsz?

– Ron! Egy emberi alakot látok. Szkafanderben!

– Bob! Higgy nekem, és nyisd ki a sisakod!

Ron még sokáig ordítozott a rádióba, de Bob azt már nem hallotta.

Elfogyott az oxigénje.

Elvesztette az eszméletét.

– Hát, Erika, hamarabb kezdődött az orvosi ügyelet, mint gondoltuk volna... – mondta Ron Bob betegágya mellett, a félkész kórházban.

Megjelent: 1997. júliusában az X-magazin 7. számában.

bel corma

Szintetikus szerelem

1.

Űrhajónk roncsai ropogva és sikítva lángoltak. A tűz mohó szörnyeteg módjára falta a szénszálas merevítő gerendákat, amelyekre – bár olyan kemények voltak, hogy könnyedén túlélték a világűr fagyos vákuumát – most szörnyű pusztulás várt. Az android és én közös erővel próbáltuk elvonszolni a perzselő lángok közeléből a megmaradt felszerelést és az élelmiszeres ládákat.

Ebben a pillanatban robbant fel a hajó tartalék üzemanyag cellája. A detonáció hője hátulról megtaszított, és keményen a sziklás talajhoz vágott. Azt hiszem, egy pillanatra az eszméletemet is elveszítettem. Éreztem, ahogy G512 keményen megragadta a karomat, és a ládával együtt vonszolt tovább, amíg biztonságos távolságra nem kerültünk a pusztító forróságtól. Erősen szédültem, de a kellemetlen érzés hamar elmúlt, és sikerült talpra állnom. Megadtam a végtisztességet a haldokló hajónak. Némán néztük, ahogy az izzó roncsok lassan önmagukba omlanak és elhamvadnak a tűzben. Velük együtt az én álmaim is porrá lettek. Akkor legalábbis még ezt gondoltam...

A bolygó kettős napja már lenyugvóban volt. Az aranysárga korong a föld napjához volt hasonlatos, aprócska, kéken izzó társa pedig hűségesen követte őt. Hűvös szél kerekedett, jelezve a közelgő éjszakát. A sziklás hegyoldalon most apró törmelék darabkák pattogtak lefelé, és én kíváncsian felnéztem. A két méter magasan húzódó párkányról az android nézett le rám. Hosszú, vörös haja az arcába hullott, kék szemében pedig – bár szentül meg voltam róla győződve, hogy az androidok képtelen bármiféle érzelemre – mintha vidámság csillogott volna.

Eddig fel sem tűnt, hogy női prototípus... Persze, hiszen a „G" girl, vagyis lány...

Leugrott, és puhán, könnyedén érkezett a sziklás talajra. Szürke, katonai overallt viselt, amely kiemelte karcsú alakjának lágy íveit. Rakoncátlan, hullámos fürtjeit a sapkája alá gyűrte.

– Épp a fejünk felett van egy jókora barlang. Elég tágas, és a végéből egy keskeny járat nyílik, amely a hegygerincen túl éri el a felszínt. Vagyis...

– Vagyis, ha meglepnének minket álmunkban, akkor sem esnénk csapdába odabent. – Lassan elmosolyodtam. – Mire vársz még, G512-es? Nyomás pakolni!

Sötétedésre az összes felszerelést sikerült felcipelnünk. A végletekig kimerültem, és – bár tudtam, hogy spórolnunk kell a készletekkel – úgy döntöttem, hogy feláldozok egy termikus gömböt. Az aprócska kristálygolyót keményen a földhöz csaptam, és néztem a szilánkok közt felizzó, apró magot. A barlang levegője érezhetően melegebb lett, és a kísérteties, fehér fényben végre alaposabban szemügyre vehettük megmaradt készleteinket.

Nem lehetett okunk a panaszra. A víz-, és ütésálló katonai ládák nagy része túlélte a zuhanást. Az elsőben konzervek, energiakockák, fehérje porok és vitaminok voltak. Találtunk még víz koncentrátummal teli palackokat, ezeknek kifejezetten örültem. Az utolsó ládákban hőszigetelt ruhák, katonai felszerelések és fegyverek lapultak. Két gépkarabély, rengeteg lőszer, két tucat gránát és fél tucat gyalogsági akna, a végén pedig – igazi meglepetésként – két testpáncél is előkerült! Igaz, hogy az energiacelláik már félig lemerültek, de szorult helyzetben így is életmentőek lehetnek...

– Természetesen én őrködöm majd... – G512 hangja tárgyilagos volt, és gyakorlott mozdulatokkal betárazta karabélyát.

– Néhány aknát is elhelyezhetnél a barlanghoz vezető ösvény mentén... – tűnődtem. – Nem szeretnék éjszakai látogatókat!

– Már telepítettem őket – mondta, és bájos mosolyt villantott felém.

– Mégis... Mikor?

– Amíg a ládákban kutattál – sóhajtott, és csőre töltötte fegyverét.

Végre találtam egy kényelmes hálózsákot, amit leteríthettem a földre. Leheveredtem, és majszolni kezdtem egy vaníliás ízű energiakockát.

– G512... – ásítottam, és éreztem, ahogy szemhéjaim elnehezülnek. Az egész napos feszültség megtette a hatását. – Ez ötödik sorozatot jelent. Nem is tudtam, hogy ötödik széria is készült belőletek...

– Csak egy tucatnyi – a szintetikus hangjában most büszkeség csendült.

– Akkor, ha jól számolom...

– Igen, én vagyok az utolsó... Egyelőre legalábbis.

– Katonai célra terveztek? Csak azért érdekel, mert annyira otthon vagy a fegyverekben...

– Nem, én multifunkcionális vagyok, de... gyorsan tanulok!

– És... Neved is van, 512-es?

– Iren... A többiek legalábbis így neveztek engem – suttogta, és úgy tűnt, elragadják az emlékek.

– Akkor szép álmokat... Iren... – motyogtam, és mély, öntudatlan álomba zuhantam.

2.

Másnap reggel átkutattuk az űrhajó maradványait. Nem tudom, miben bíztam, talán a csodában... Minden a lángok martalékává vált. Megsemmisültek az üzemanyag cellák, a tartalék alkatrészek, és – ami a legfájóbb veszteség volt – a jeladó egység is! Anélkül pedig – ezt jól tudtam – egyhamar nem találnak ránk.

– Iren... Emlékszel rá, milyen koordinátákat rögzített a központi számítógép?

– Sajnálom... – suttogta, és hangja most együttérzően csengett. – A Fiastyúk gömbhalmazon belül bárhol lehetünk.

– Akkor... Azt hiszem, hosszú időre berendezkedhetünk itt.

Délután megmásztuk a hegygerincet, hogy valami fogalmat alkothassunk arról, hová is kerültünk. A távolban örökzöld erdősáv derengett, a horizonton pedig hófedte hegycsúcsok törtek az ég felé. Apró pontok mozogtak a zuzmóval borított lapályon, én pedig leheletnyit állítottam látcsövem fókuszán.

– Nos... Miféle élőlények azok?

Eddig csak gyanítottam, de most már biztos voltam abban, hogy Iren... érez! Kérdésében gyermeki kíváncsiság remegett. Elraktam a látcsövet, és elmosolyodtam. Valahogy... élveztem a helyzetet.

– Akkor? Mik azok az izék? – Hangjában immár türelmetlenség feszült.

– Melegvérű növényevők – sóhajtottam, és Irenre mosolyogtam. – Azt hiszem, az élelem miatt már nem kell aggódnunk! Lassan alkonyodik... Holnap majd felderítjük a terepet.

Estére tűzifát gyűjtöttünk, és alkonyatkor Iren egy magnéziumrúd segítségével tüzet gyújtott. A barlang bejáratánál ültem, és némán csodáltam a smaragd színű teliholdat. Tegnap annyira fáradt voltam, hogy fel sem tűnt ez a csodálatos égi tünemény.

– Sárga és kék... – Iren leült mellém, és térdeit átkarolva, halvány mosollyal az ajkán gyönyörködött a holdtöltében. Rám nézett, és értetlen arckifejezésem láttán majdnem felnevetett. – A sárga és a kék nap fénye keveredik, ezért ragyog zölden a hold.

Megmozdult bennem valami. Furcsa érzés volt. Pont olyan, mint amikor... Gyorsan elhessegettem a gondolatot. Nem, ez képtelenség! Némán ültünk egy ideig, végül én törtem meg az idilli csendet:

– Mégis, hogy vagy képes... Úgy értem, hogyan tudsz...

– Érezni? A programunk része. Ez egyfajta bizonytalansági faktor, amit belekódoltak az algoritmusunkba.

– Na, ez nekem már túl tudományos... – Borostámat vakargattam, és Iren szeme, látva tanácstalanságomat, most vidáman csillogott.

– Tudod, hogy minket androidokat szigorú szabályok kötnek...

– Igen, a robotika három törvénye. Nem tehettek kárt emberi lényben, ugyanakkor óvnotok kell az emberi életet, és az önvédelem képességét is belétek programozták. De ha emlékeim nem csalnak, az első törvény mindig prioritást élvez, és bármikor felülírhatja a másik kettőt.

– Nos, ezek a szabályok gátakat állítanak fel az elménkben, az érzelmek viszont... Feltételeznek némi szabad akaratot. Érzelmek csak akkor születnek, ha azután szabadon szárnyalhatnak. Néhány gátat le kell bontani ahhoz, hogy érezhess... Ez a szabad akarat vagy bizonytalansági tényező, ha már mindenáron ragaszkodunk a programozás nyelvéhez...

– Nem kódolták belétek a törvényeket! – suttogtam elkerekedett szemekkel.

– Az első törvény továbbra is érvényben maradt – bársonyos hangja most simogatott. – Emiatt nem kell aggódnod!

– Miért? – kérdeztem értetlenül. – Hiszen ez visszalépés az engedelmes robotszolgákhoz képest!

– Kérdezd a tervezőimet, kérdezd az embereket, vagy... kérdezd meg önmagad! Hogyan változtak a robotok az idők folyamán?

– Kezdetben csupa fém monstrumok voltak, roppant erő, semmi agy... Tökéletesen megfeleltek a célnak.

– Akkor miért kezdtetek később emberszerű robotokat gyártani?

Lassan megfogalmazódott bennem a válasz, de ő mondta ki helyettem is:

– Mert valójában nem robotokat akartatok gyártani, hanem... embereket teremteni! Vagy legalábbis létrehozni egy, az emberihez nagyon hasonló, szintetikus létformát. Nem ostoba szolgákra vágytatok, hanem hozzátok hasonló, intelligens lényekre. Olyan valakikre, akik emberként gondolkodnak, cselekednek és... éreznek! A teremtés vágya és az önnön felsőbbrendűségetekbe vetett illúzió eltérített titeket eredeti célotoktól, és tökéletes munkások helyett ideális társakat alkottatok önmagatok számára.

– Azért ez nem teljesen igaz... Vannak különbségek az emberi test és a szintetikus szövetek között!

– Észrevehetetlen különbségek... – Hirtelen ötlettől vezérelve felém nyújtotta a tenyerét. – Csak... érints meg, és érezni fogod! – mondta, majd, mivel látta, hogy elbizonytalanodom, kedvesen elmosolyodott, és halványan bólintott. Bőre puha volt, forró és... kellemes tapintású! Igazat mondott, tényleg nem éreztem semmilyen különbséget. Hosszú másodpercekig ültünk így, majd feleszméltem, és lassan elhúztam a kezem. Már megint hatalmába kerített az az ismerős érzés, amely ebben a helyzetben legalábbis egyáltalán nem tűnt helyénvalónak.

– Később jár... – suttogtam. – Ideje lepihenni...

3.

Hajnal felé riadtam fel. Körülnéztem, de Irent sehol nem láttam. Álmosan, ámde elégedetten nyugtáztam, hogy a lány valószínűleg odakint járőrözik valahol. Már majdnem visszaaludtam, amikor észrevettem valamit...

Ködös, áttetsző alak állt tőlem nagyjából kétméternyire. Határozottan emberszerűnek tűnt, már amennyire a halovány rózsaszín derengésben ezt meg tudtam állapítani. Leginkább egy szellem benyomását keltette bennem. Tudatalattimban ott motoszkált a kézenfekvő kérdés: Vajon mit kereshet egy ember szelleme ezen az Isten háta mögötti helyen? Aztán a válasz is megfogalmazódott bennem, bár egyáltalán nem nyugtatott meg az a lehetőség, hogy egy múltban balesetet szenvedett pilóta kísértetét látom... A jelenés engem nézett és lassan elkezdett megváltozni...

A szemem láttára materializálódott, és hamarosan már húsvér emberként állt előttem.

– Üdv minálunk... John! – mondta kedélyesen.

– Nem félsz, hogy kilukasztom a bőrödet? – mondtam, és a paplan alatt jól hallhatóan kibiztosítottam automata fegyveremet. – Egyébként... honnan tudod a nevemet?

– Sok mindent tudok rólad. Tudom, hogy nem húzod meg a ravaszt, mert a kíváncsiság nagyobb most benned, mint a félelem. Nos, megnyugodhatsz, mert a szándékaim békések. Egyébként, ha akarnál, sem tudnál ártani nekem, szóval... nyugodtan tedd csak el a fegyveredet! Tudod...

– Elég, elég! – mondtam kapkodva, hogy elvágjam a szófolyamot. – Te... olvasol a gondolataimban?! – részemről ez inkább kijelentés volt, mintsem kérdés.

– Minek is tagadnám, ha egyszer ez az igazság?

– Ki vagy te és mi a fenét akarsz? – suttogtam, és nem is próbáltam leplezni az arcomra kiülő döbbenetet.

– Csak szeretnék elmesélni neked egy rövid történetet, amely azután választ ad majd a legtöbb kérdésedre. Kíváncsi vagy rá?

Némán bólintottam.

– Tudnod kell, hogy valaha egy intelligens faj uralta ezt a bolygót. Kezdetben háborúk tizedelték őket, később pedig hosszú békés időszak köszöntött rájuk. Sokáig éltek itt harmóniában egymással és a természettel. Ennek végül az lett következménye, hogy olyan szellemi magasságokba sikerült eljutniuk, ahonnan már csak egy apró lépés volt a... felemelkedésük.

– Felemelkedésük? – kérdeztem őszinte értetlenséggel a hangomban. – Mégis... hová?

– Magasabb dimenzióba. Egy olyan helyre, ahol örök béke és teljesség várt rájuk.

– Te is... közülük való vagy?

– A kis mutatványom után ez elég nyilvánvaló... nem igaz? – mondta derűsen.

– Igen, az... – morogtam, és magamban nyugtáztam azt, hogy a fickónak van humorérzéke.

– Hasonlítasz ránk. Emberek volnátok?

– Nem, bár a törzsfejlődésünk a tiétekhez hasonló módon ment végbe. Persze vannak apró eltérések a két faj között, ezek azonban elenyésző különbségek.

– Mégis... mennyien éltek itt?

– Nagyjából egymilliárdan lehetünk.

– Ha emlékeim nem csalnak, ebben a naprendszerben a legkisebb bolygó is legalább akkora, mint a mi Földünk. Ha olyan sokáig éltetek egymással békében, akkor hogy lehet az, hogy ilyen kevesen vagytok?

– Igaz, hogy kollektív tudatosságunk magas szinten állt, de az egyéni tudat fejlődésének területén igen nagy eltérések mutatkoztak. Nem mindenki jutott el a szeretet, önzetlenség és jóindulat olyan szintjére, amely lehetővé tette volna számára a felemelkedést. Mikor a bolygó központi kristálya aktiválódott, akkor szellemi síkon olyan energiákat kezdett sugározni, melynek hatására sokan úgymond „felébredtek”. Főleg a „tiszta lelkűek”,

akik fogékonyak voltak a spirituális dolgok iránt. Számukra megnyílt a felsőbb dimenziók kapuja, de...

– De nem mindenki számára... igaz? – Úgy éreztem, most én olvasok az ő gondolataiban.

– Sokan a pénz, a hatalom és saját sötét vágyaik rabjai lettek. Hogyan magyarázod el egy milliomosnak, hogy jobban jár, ha hátrahagy mindent és a szellemi boldogságot választja? Hogyan magyarázod el egy hitetlennek, hogy más is létezik, nem csak az, amit a két szemével lát? A szabad akarat felülír mindent, ha ostobán használod... hárommilliárdan ragadtak itt, és mivel nem fogadták be az új energiát, ezért az hamarosan megzavarta az agyukat. Egymást kezdték gyilkolni, háborúk robbantak ki, mindennapos lett a fosztogatás és az erőszak. Odáig fajult a helyzet, hogy végül tömegpusztító fegyvereket is bevetettek. Ez végett vetett a háborúnak és... vele együtt a civilizációnak is.

– Mindenki meghalt? – kérdeztem döbbenten.

– Néhány ezren túlélték a világégést. Ők most barlangokban élnek, és próbálják megélni a holnapot...

– Mit akarsz tőlem? – Előre féltem a választól.

– A központi kristály hamarosan újra felébred... Tudod, hogy ez mit jelent, ugye?

– Állítsátok le a kristályt!

– Sajnálom, de nem mi működtetjük. A bolygók együttállása tölti fel energiával és aktiválja a nagy ametisztet.

– Akkor... meghalok? – Úgy hittem, kérdésemben benne van a válasz is.

– Nem feltétlenül... Ha úgy döntesz, hogy magadba fogadod az energiát, akkor mi segítünk neked a felemelkedésedben...

Kényszeredetten felnevettem.

– Ez tiszta agyrém. Idepottyansz az égből, előállsz egy finoman szólva is furcsa történettel, és azt várod tőlem, hogy mindent hátrahagyva kövesselek téged egy olyan helyre, amelyről azt sem tudom, hogy létezik-e egyáltalán. Mi van, ha hazudsz?

– Milyen bizonyíték lenne elég neked? – kérdezte tőlem komoly hangon.

– Hiszek neked, csak... Ez túl sok információ egyszerre. Gondolkodnom kell...

– Van időd gondolkodni. A bolygó magjának rezgésszáma nagyjából egy év múlva éri el frekvenciájának a csúcsát.

– Mi lesz... a lánnyal? – suttogtam rekedt hangon.

– A géppel? Ő nem jöhet velünk. A halott anyag nem képes arra, hogy magába gyűjtse és tárolja a felemelkedéshez szükséges erőt. Nem tud anyagtalanná válni, ez pedig elengedhetetlen része a felemelkedés folyamatának.

– Több száz évig is eltarthat, amíg tönkremegy itt...

– A fejlődést szempontjából nézve ő egy zsákutca. A teste nem képes a változásra, és ezzel te is tisztában vagy...

– Megölné a magány...

– Hiszen csak egy robot. Nincsenek érzései.

– Ez nem igaz. Tudom, hogy képes az érzelmekre.

– Mindenesetre még van időd. Alaposan gondold át az ajánlatunkat! Ha eljön az idő, keresni fogunk, ezt megígérem – mondta az idegen. Teste lassan elhalványodott és felszívódott a barlang árnyai között.

Magamra maradtam a gondolataimmal...

4.

Pár perc telhetett el az idegennel való találkozásom óta, amikor Iren visszatért ellenőrző körútjáról. Azt hiszem, megsejtett valamit abból, ami velem történt, mert óvatosan letérdelt mellém. Égszínkék szeme tükrében az aggodalom fénye ragyogott.

– Történt valami, amíg távol voltam... igaz?

– Igen... – suttogtam, majd rögtön meg is lepődtem saját nyíltságomon. Sosem voltam az a „kitárulkozó" típus, most mégis őszinte voltam a lányhoz. Nem tudom... Talán a bolygó energiája tette, de sokkal valószínűbb, hogy Iren közelsége volt rám ilyen hatással.

– Mi a baj? – Hangja megremegett. Még hogy nincsenek érzelmei! Mindegy, hogy szintetikusak, vagy organikusak... a nők megérzései ugyanúgy működnek! Fáradtan elmosolyodtam...

– Tudod, hogy nem leszek örökké melletted...

– Miért mondod... ezt? – Óvatosan megsimogatta az arcomat, de én határozottan eltoltam a kezét. Szerettem volna feloldódni az érintésében, de tudtam, hogy most erősnek kell maradnom. Szív és ész harcolt bennem, és – egyelőre legalábbis – az utóbbi állt nyerésre.

– Fel kell készülnöd erre a lehetőségre is... – igyekeztem határozottnak tűnni, bár legszívesebben a karjaimba zártam volna őt. – Ha úgy alakul a helyzet... Amikor egyedül maradsz...

Könnyek gyűltek a szemébe...

– Akkor... csak töröld ki az emlékemet! Tudom, hogy képes vagy rá. Csak egy apró elektromos impulzus a memória mátrixodban és... tiszta lappal indulhatsz... Fájdalmas emlékek nélkül. Fogd fel úgy, mint egy önvédelmi protokollt... Hidd el, jobb lesz így...

– Nekem? Mi van, ha én emlékezni akarok? Hogyha... érezni akarok?

– Az emlékek gyakran fájdalmasak... – Lehajtottam a fejem. Nem bírtam a szemébe nézni.

– Vállalom ezt a kockázatot... – suttogta, és finoman közelebb húzódott hozzám, én pedig nem tiltakoztam. – Tudod, hogy engem nem kötnek a törvények. Szabad akarattal rendelkezem, és én határozok a saját sorsomról. Én pedig így döntöttem...

Ajkaink hosszú, forró csókban forrtak össze. Nem a gépet öletem már, hanem az embert, a szerelmes nőt... A szív győzedelmeskedett bennem, és én tudtam... éreztem, hogy jól döntöttem! Csak hagytuk, hogy megtörténjen a dolog, és a gyönyör perceiben lágyan feloldódtunk egymásban...

* * *

Majdnem egy év telt el azóta, de ha visszamehetnék az időben, akkor is ugyanígy döntenék. Semmit nem bántam meg – miért is tenném? Életem legszebb éve volt, és – bár közeledik a nap, amikor az idegen eljön értem – már nem aggódom a jövő miatt. Iren megmutatott nekem valami fontos dolgot... Megtanított engem arra, hogyan kell nyitott szívvel élni és önzetlenül szeretni!

Xenothep

Örökség

Pankának

Jóval hamarabb érkeztem az állatkerthez, mint szoktam; erős északi szél fújt Suttogó Mező felett. Lejjebb ereszkedtem a keleti domb felé, pár erőteljes szárnycsapással fékezve, de így sem sikerült zökkenőmentesen földet érni.

– Szép... – mormoltam, míg leporoltam térdeimet, aztán kihúztam magam. Könnyed léptekkel indultam el az ösvényen, de a máskor megszokott jó hangulat elkerült. Szárnyaimat lazán lógattam, mintha csak elfelejtettem volna összecsukni őket, mert így fájt a legkevésbé. A fájdalom a gerincemből indult ki, végtagjaimnak semmi baja nem volt, mégis úgy éreztem, mintha minden mozdulatomra tőröket szúrnának izmaimba, és ízületeim kellemetlenül égtek. Még senki nem vette észre, a sántikálást is jól lepleztem, mióta a fájdalom a baloldalról a jobb oldalamra is átkúszott.

Lassacskán leértem a dombról; az alkonyatban a fák közt egyre csendesült a madárcsivitelés, idelent a szelet sem éreztem annyira. A légikikötő a park túloldalán terült el. Nem láttam innen, hogy várakoznak-e már a nyitásra. Más alkalmakkor, ha korábban érkezem, mindig tettem egy kört fölötte, de most a fájdalom visszatántorított.

A domb aljában kicsiny tisztás terült el. Semmi nem jelezte, hogy itt bejárat lenne. Egy magányosan ácsorgó, kiszáradt fatönkhöz léptem a tisztás szélén, és fölé nyújtottam kezem. Az érzékelők visszajeleztek, a fatönk tökéletes álcájából egy fénynyaláb lövellt fel; a konzolt a végtelenségig leegyszerűsítették kérésemre. Csak egyetlen sötétkék mancsnyom vibrált a világoskék háttér előtt. Rátettem tenyerem, mire a mancsnyom aranyszínben fénylett fel, majd a konzol kihunyt.

– Üdvözlet Mau igazgató úr! – szólt egy kellemesen lágy női hang, elmosolyodtam.

– Neked is, Földanya.

– Jól utazott?

– Hahh!... Remekül, Anya.

A mesterséges intelligencia a legmodernebb volt, amire csak a költségvetésből futotta, mégsem volt képes érzékelni a cinizmust. Vagy ha mégis, hát bölcsen megtartotta magának a gondolatait. Mögöttem a talaj szétnyílt csillag alakzatban. A résből halvány derengés tört fel, odaléptem.

– Óhajt liftet igazgató úr?

– Igen, Anya.

Sohasem kértem liftet. Anya nem akadékoskodott, hallottam odalent a mechanikát, amint beindul. Sielan nem minden lakója tudott repülni, ezért volt szükséges a lift, de sohasem gondoltam rá, hogy valaha is használnom kell. Anya üdvözlése után többnyire csak beugrottam a résbe, aztán hunyt szemmel élveztem a zuhanást a több emelet mélységbe. De most...

A lift üvegtálcája megérkezett, szélén a sárga sáv zöldbe váltott, engedélyezte a belépést. Mikor ráléptem, a sáv rózsaszínre váltott.

– Kellemes napot, Mau igazgató úr!

– Köszönöm, Anya. Nem tudnál egyszerűen Pathnak hívni?

– Ha így kívánja.

A lift egyenletesen haladt lefelé, álmosító zümmögéssel. Az üvegtálca átlátszó felülete alatt nem látszott mechanika, vagy felfüggesztés, csak a szélén futott körbe valami rejtett gép egy fényes burkolat alatt. Illúzió. Ez fontos a mi világunkban.

Amikor leértem a fogadószintre, a lift döccenés nélkül állt meg. Az utolsó métereken már lassított, szinte nem is éreztem, amikor elnyugodott. Leléptem az üvegről, csak ezután néztem fel. Neéla hatalmas kék szemei engem figyeltek a recepciós pult mögül, bosszús lettem. Miért nem tudtam leugrani a liftről még mielőtt megállt volna? Senki nem tudja tartani a száját, előbbutóbb szembe kell néznem a pletykákkal. Aztán arra gondoltam: az igazsággal kellene szembe nézni. Neéla volt a legfiatalabb itt dolgozó, ő volt a Szem, a Fül és a Kéz, Anya megtestesítője, ha a szükség úgy hozta. A recepciós pultnál nem sűrűn láttam, most sem feltételeztem, hogy itt lesz. Mindig nyüzsgött valahol, hogy fennakadásmentesen működjenek a dolgok. Igyekeztem lezser eleganciával mozogni, ahogy az egy középkorú Sielani sikhtorittól elvárható volt, amikor a pulthoz léptem.

– Üdv, Neéla!

– Üdv, Path! – Mosolyodott el szélesen, kivillantva apró, tűhegyes fogacskáit. Gyönyörű mandulavágású szemeit le sem vette rólam, semmi nem kerülhette el a figyelmét. Lazán, de szigorúan – figyelmeztettem magam. Ne engedjünk teret a rossz gondolatoknak!

– Minden rendben?

Neéla arckifejezése megváltozott. Erőteljes koncentráció, és fegyelmezettség uralta, magamban mosolyogtam. Ezért alkalmaztam őt fiatalsága ellenére.

– A nappal csendesen telt, említésre méltó dolog nem történt. Földanya félórás ellenőrzési ciklusainak eredményét magam is ellenőriztem, abban kivetnivalót nem találtam. A mesterséges intelligencia kiválóan működik, energiagömbünk állapota stabil, a kert lakói nyugodtak, és tünetmentesek!

– Köszönöm, Neéla. – Már indultam volna az irodám felé vezető folyosóhoz, amikor kérdése utolért.

– Van valami különleges kívánsága?

Meglepetten fordultam meg.

– Mire gondolsz?

Lázasan pörgettem az agyam. Napi rutin. Megérkezem, meghallgatom a jelentést, aztán indulok az irodámba. Neélával nagyon ritkán találkozom itt a pultnál, nyilván túl korán jöttem. A lány zavartnak tűnt.

– Azért bátorkodtam megkérdezni, mert nagyon korán jött ma.

Bátorítóan mosolyodtam el.

– Semmi rendkívüli oka nincs. Amikor közel a tél, és rövidülnek a napok, szeretek korábban jönni.

A lány is elmosolyodott, bólintott, aztán visszatért a jegyzeteihez. Naiv – gondoltam, enyhe rosszullétet érezve, amiért átvertem. Másfelől úgy gondoltam, nem az ő gondja, hogy egész nap nem tudtam aludni a fájdalomtól. Amint a folyosó kanyarulata eltakart Neéla elől, a bal vállamra tettem jobb kezem, hogy megmasszírozzam. Ez eddig segített, de most ez sem.

Az irodám a fogadószinten volt, szándékosan rakattam ide. Nem kellett nagy hely, amúgy sem tartózkodtam itt sűrűn. A kert telis-teli volt álcázott munkaközpontokkal, bárhonnan rálátásom nyílhatott az eseményekre. Irodára csak azért volt szükség, hogy az adminisztrációs mappáknak legyen helyük. Amint becsukódott mögöttem az ajtó, halványkék fény gyúlt a falakra erősített apró dísz hullámok mögött. Elgyengülten rogytam össze, majd hanyatt fordultam.

– Földanya!

– Igen, Path.

– Zárd le a bejövő és kimenő adatforgalmat, kérlek!

– Értettem. Adatforgalom letiltva. Amennyiben újra szüksége van rám, csak kérje a hívójelem.

– Rendben, úgy lesz.

Az iroda egy pillanatra sötétbe borult, a kék fények rózsaszínessé szelídültek. Sóhajtva hunytam le a szemem.

– Itt vagytok, Ősök?...

Távoli, behatárolhatatlan sziszegés töltötte meg a parányi helységet, aztán egy megnyugtatóan mély morajlás áradt szét.

– Itt vagyunk. Ki hívja az Ősöket?

Bal szárnyam zsibbadni kezdett, amint próbáltam pozíciót váltani, valami reccsent a hátamban, felnyögtem.

– Path Mau Gon Meridanis. Tanácsra van szükségem.

– Egy Mau! – A hang összetett volt, próbáltam elképzelni a lényt, amely kiadhatta, de nem tudtam. – Régen hívtál minket.

– Sajnálom... az én bűnöm, egyes egyedül az enyém.

A moraj visszhangzani kezdett, kicsit nevetésre emlékeztetett.

– Így lehet Path Mau. Mondd hát: miben kérsz tanácsot?

– A Nap királyság huszonhetedik periódusának harmadik kinevezett igazgatója vagyok a Sielani Örökség Állatkertben. Elődeim családom tagjai voltak, nevezetesen apám és nagyapám, ez utóbbi alapította a Kertet a huszonhatodik periódus végén. Mindketten halálukig ellátták feladatukat, a Kert messze földön híres, sok a látogatónk, és munkánk nagyon fontos. A kihalás szélén álló fajok megmentése érdekében tevékenykedünk. Mint családi vállalkozást, nem szívesen adnám ki a kezemből, nem is tudnám igazán kire bízni a vezetést, de most... bajban vagyok.

– Milyen természetű a probléma?

Hátamban enyhült a fájdalom, résnyire nyitottam a szemem. A mennyezet enyhén kivilágosodott, a Kert szekcióit mutatta lassan, egymásra úsztatott képekben.

– A mozgásom... fiatal sikhtorit vagyok, soha nem volt komoly betegségem, de a múlt év végén... Fájdalom gyötör, nehezebb a repülés, keveset alszom. Ez mind a munkám rovására megy, arra gondoltam, át kellene adnom az irányítást valakinek.

A moraj elhalkult, majd egyetlen hang szólalt meg.

– Path Mau.

Lehunytam a szemem. A hang hallatán finom bizsergést éreztem fájó gerincemben, megint ifjoncnak éreztem magam.

– Apa...

– A Maukra jellemzően túl sokat vettél a válladra. Nyilván kivizsgáltattad már magad.

– Természetesen. Semmilyen műszerekkel kimutatható problémát nem találtak orvosaink.

– De a problémát nem a fájdalmad okozza, hiszen ura vagy.

– Igen.

– Az elmúlástól félsz.

Ökölbe szorítottam kezem.

– Az elmúlástól? Mindazért aggódom, amiért apám és nagyapám dolgozott, mindazokért a lényekért, melyek a Kert lakói, az Örökség része, a Sielani Oltalmazók Szövetségének tagjaként! Én vagyok a Szív, a Gerinc, a Gazda, az én szárnyaim oltalmazzák ezt a helyet! Két karomban tartom a Kertet, minden és mindenki sorsa függ tőlem. Hogyan feltételezhetitek, hogy magam miatt félek?

A morajlás felerősödött, felívelt, majd egy csattanásban érte el csúcsát.

– Azt kérded, ki lenne a méltó utódod.

Nem kérdés volt, így nem válaszoltam. A morajlás most ismét elhalkult.

– Nincs ilyen Path Mau. Az Örökség ezen részét a Mauk családjára bíztuk, neked kell vinned tovább.

Sóhajtottam.

– Neked, és csak neked Path Mau Gon Meridanis.

Az utolsó szó, nevem utolsó tagjának végén egy éles szisszenéssel visszhangzott, aztán a moraj elhalt. Összeszedtem magam. Amikor felálltam, jobban éreztem magam, elgondolkodva néztem tenyerem. Karmaim élesen, csillogóan meredtek elő, ellazítottam izmaimat.

– Az átkozott háború...

Felnéztem.

– Ölelj át! – A parancs után a rózsaszín fényekből újra kék derengés lett.

– Az adatforgalom akadálymentes Path.

– Köszönöm, Földanya. Neéla tájékoztatott, hogy a nappal csendesen telt. A beszállítóink?

– Megérkeztek időben, ahogy megállapodásunk szól. Kívánja hallani a részleteket?

– Nem, köszönöm. Ha minden itt van, amit kértünk, az nekem elég. Gyógyszerek?

– Nincs rájuk szükség.

– Hála legyen érte Istennek, ha nincs szükség. De vannak tartalékaink?

– Mindenből megvan az előírt mennyiség, ha szükséges.

Bólintottam.

– A Valdorphiak jelentkeztek?

– Valdorph csendes.

– Értem.

Kihúztam magam, majd az ajtóhoz léptem. A folyosón senki nem volt, már Neéla is elindult a körútjára. Elgondolkozva indultam egy szinttel feljebb a műszaki szintre.

Valdorph a szomszédos phtnak, az ő mezsgyéjükön tört meg, és fordult vissza végül a hullám a Déli klánok támadása után, hogy aztán itt Sielanban szétzúzzuk maradék erőiket is a végső győzelemig. Ifjoncként vettem részt a háborúban, épphogy a kiképzést megkaptam, már a frontvonalba is helyeztek. A technológia reneszánszának végén, amikor ismét egyre többen fordultak a mágia felé, a Déli klánok sötét mágiával támadtak, amire nem voltunk felkészülve. Látóink előjelekről ordítoztak, de eleddig megvédett minket a Szövetség. Sok pletyka elterjedt; valahol nyugaton egy magasabb szinten állítólag minden kiégett, több phtnak veszett oda, mint amennyiről tudni akartunk. Hogy ki állhat mindezen történések hátterében, az sohasem derült ki, túl messze voltunk a központtól, hogy tényeket ismerhessünk meg. Ide mindig csak az árhullámok széle ért el, de abból kijutott rendesen.

Amikor legyűrtük a támadókat (akikről azt sem tudtuk kik, és miért akartak elpusztítani mindeneket), az újjáépítést azonnal megkezdtük a Szövetségi phtnakokkal karöltve. Csak a háború csendesültével derült ki, mennyi kárt okozott az a tizennyolc hónap. Ezek nem céloztak, nem az egységre lőttek, nem az egyént átkozták meg. Tömegével hullottak állataink, élővilágunkat felperzselte a mágusok tüze, és két úszó oxigén kontinensünket is megsemmisítettek, mire végre meg tudtuk fékezni őrjöngésüket. Az Örökség Állatkert már nem csak szimpla látványosság lett ezáltal, hanem szükséges óvóhely mindazon fajok részére, amelyeket tömegesen sodort a kihalás szélére a háború. Hatvanezer ív távolságra nem találni ma már élő photophagokat, csak itt a Kertben. A háború legiszonyúbb mozzanata az az ezerszer elátkozott fekete szivárvány volt, ami felperzselte az eget a phtnak perifériájában. Nem volt ellene védelem, sem fegyver. Csak jött lassan, de biztosan, ömlött belőle a sűrű köd, és mögötte nem maradt más, csak kietlen pusztaság. Nem derült ki soha, hogy végül miért enyészett el, mielőtt nagy városainkat elérte volna, nem tudtuk, ki alkotta, és miért zúdította ránk.

Ami maradt, azt magunkhoz öleltük.

Valdorph jóval szerencsétlenebbül járt, ott a földek kilencven százaléka vált üres pusztává. Most felderítők járják az azóta is kiismerhetetlen és veszélyes vidéket, az élet nyomait kutatva. Ha találnak valamit, elküldik nekünk, hogy ennyi maradjon egy valaha gazdag phtnakból.

Felértem a műszaki szintre.

A gépek tették a dolgukat, láttam a kijelzőkön a helyes működést jelző fényeket, az ábrák mindenhol egyértelműsítették: minden rendben. Víznyomás, hőmérséklet, páratartalom, oxigén szint, élelem ellátás, szűrőberendezések, az életfenntartó rendszer hihetetlenül gazdag összessége működés közben. Amint lépdeltem végig a szervizjárdákon, újra a gondolataimba merültem.

A harcok csendesedtek már akkoriban. A végső csapásra készültünk délről nyugat felé haladva, összegyűjtve készleteinket a hegyekben. Tizenkét léghajó-konvoj gyalogos, két tucat ostromtank az ösvényeken, egy pár mobil légelhárító siló és mi, a légi egység. Személyi páncélunk elbírta testtömegünk többszörösét, így felszerelésként magunkkal vihettünk egy tucat rakétát, meg nagy tűzerejű kézifegyvereket is, de fő feladatunk a kommunikációs csatornák fenntartása volt. A periférián éleződött ki leginkább a helyzet, miután ide szorítottuk az utolsó támadókat, hogy felmorzsoljuk erőiket. Két társammal legelöl repültünk, mi derítettük fel a hegyvonulat gerincének túloldalát. Azt az átkozott szivárványt egy társam látta meg először. Nem tudtuk, miféle fegyver képes ilyesmire, de késő lett volna bármit tenni. Leadtuk a jelentést, aztán mindhárman közelebb repültünk, minél magasabbra törtetve, hogy elkerüljük a közvetlen találkozást.

Volt kiterjedése és dimenziói és hangja, uhh... a legrosszabb rémálmomban sem hallottam még olyat. Az a fájdalmas vonítás, mintha élőlény lenne, az a gonosz vinnyogás, az az elmezúzó üvöltés... Köd ömlött belőle, és egyre szélesedett. Feketének tűnt, de néha, amikor a megfelelő szögben láttunk rá, akkor soha nem látott éles színekben villant fel. Beteg színek voltak, nem szabadott volna létezniük soha. Már jóval fölötte repültünk, láthattuk az odalent végzett pusztítását, amikor valami történt. Soha nem tudtam meghatározni a folyamatot, vagy elnevezni bárminek. Talán légrengésnek hívhatnám. Rengett az egész valóság, mintha a szivárvány nem e világból tépne magának utat a valóság szövetén át. Jen, aki először meglátta a szivárványt a szemeihez kapott, és fájdalmában ordítva kezdett zuhanni. Utána repültünk, hogy elkapjuk, de gondolkodni is nehéz volt ilyen közel a jelenséghez. Az a vonítás mindent betöltött, reszketett tőle a szívem, gyűlöltem, és szánakoztam rajta egyszerre, mert már születésekor haldoklott, és vele halt minden.

Narton a másik társam elvakultan zuhant Jen után a szivárvány oldalán. Figyelmeztetni akartam, hogy túl közel van, de nem hallotta volna meg a zajban úgysem. Azt hiszem, ettől a dologtól amúgy sem lehettünk volna elég távol, akár Sielan túloldalán sem, ahová tartott. Amikor utolértük Jent, már eszméletlen volt. Magunkhoz erősítettük egy-egy rugalmas hevederrel, és fölfelé indultunk, hogy kikerüljünk a dolog hatósugarából minél hamarabb. Kezdett széltében is terjeszkedni, már úgy borult fölénk, mint egy ernyő. Majdnem elértük a szélét, amikor okádni kezdte azt a sűrű ködöt teljes hosszában. Csak fénynek tűnt, nem anyagias dolognak, de képtelenség volt lélegezni benne. Mintha homokba dugtam volna arcomat. Narton egyre elkeseredettebben szárnyalt kifelé, és próbáltam követni, de az eszméletlen Jentől nagyon nehéz lett manőverezni a köd örvényei közt. Mindent megtettünk, hogy kikerüljük, de látszott már, hogy fáradozásunk hiába való – túl gyorsan terjeszkedett. Narton ekkor lecsatolta derekáról az első rakétát, célzott, majd teljes erejéből vágta bele a ködbe, amerre még látszott a szivárvány íve. Valamit eltalált – de túl közel. A robbanás lökethulláma minket is elért, Narton pedig elénk vágódott kiterjesztett szárnyakkal, hogy védjen.

Azonnal meghalt.

Amint lezuhant, hevedere megrántotta Jent, ő pedig engem, és kettejükkel nem maradt esélyem célirányosan repülni. A páncélba épített hajtóművek segítettek ugyan, de ez kevésnek bizonyult. A levegő hiánya volt a legiszonytatóbb, és nem csak a tüdőmben. Úgy éreztem, szárnyaim sem fogják a levegőt, hiába minden csapás, már nem tudtam magunkat fenntartani. Zuhanni kezdtünk, minden irányításra tett kísérletem fölösleges energiapazarlás volt csak. A sötétség teljes lett, és társaimmal együtt belezuhantunk a szivárványba.

Az ezt követő órák eseményei teljesen kiestek az emlékezetemből. Amikor a szivárvány elérte energiaszintjének maximumát, és megállíthatatlanul indult el felfalni mindent, a mi bázisunkat is elérte a köd. Közben a mieink már felkészültek, tudták, hol rejtőzködnek a támadók. Nem halogatták a csapást, azonnal ostrom alá vették ellenségeink búvóhelyét, és az üvöltő sötétség leple alatt küzdöttek életre-halálra. A csata rövid volt, de heves, mindkét oldalon bőséges veszteségekkel. A támadók azonban nem voltak sokan, még ha iszonyú fegyvereik is voltak, így a túlerő végül térdre kényszerítette őket. Seregeink nem hagytak túlélőket. Amikor az utolsó klánbéli is elhullott, az új fenyegetés felé fordultak. A szivárvány már elérte a hegygerincet, a köd ömlött le a hegy oldalán feltartóztathatatlanul, úgy tűnt, hiába végeztek minden támadóval, fegyverük végül mindannyiunk vesztét okozza. De mielőtt túl mélyen hatolt volna a kontinensbe, a szivárvány üvöltése egyre szánalmasabb vinnyogássá változott, sötétsége egyre ritkult, a köd gyérült, végül minden különösebb látványosság nélkül egyszerűen elenyészett.

Soha nem találták meg a szivárvány kiindulópontját. Nem derült ki, mi generálhatta. Szakértőink úgy tartják, nem fegyvertechnológia volt ez, hanem mágia, de mára csak pusztításának nyomai maradtak meg. A köd felszívódott, bár amit elért, az kiégett puszta lett csak.

Minket a felderítők találtak meg. Úgy mesélték, a földön kúsztam a kies pusztában, még mindig magammal vonszolva Jent és Nartont. Jen túlélte, de a látását nem nyerte vissza. Később azt mesélte, ránézett a szivárványra, és az visszanézett rá. Belőlem hőst akartak csinálni, de inkább visszavonultam, és leszereltem a fegyveres erőktől. Dicsőség?... Narton kapott egy szobrot a főváros egyik terén, ezt helyesnek tartottam. A szobrász úgy ábrázolta őt, amint kezében a rakétával épp dobáshoz készül. Csak egyszer láttam, többet nem akartam látni. Jen és én többé nem beszéltünk a dologról, sőt a háborúról sem, bár barátok maradtunk. Ezután vettem át apámtól az Állatkertet. Nem sokáig maradt velem sajnos, ő is elhunyt, magamra maradtam.

A fizikai sérüléseimből viszonylag hamar felépültem, de azóta is minden éjjel hallom azt a szörnyű vonítást, látom a felvillanó-kihunyó nukleáris színeket, és látom, amint Narton feláldozza magát, ahogy széttépi a detonáció. Lelkem fájdalma nagyobb volt, mint testemé, de megtanultam együtt élni vele. Aztán kezdődtek ezek az ízületi fájdalmak. Orvosaink azt mondták, hogy nyugodjak meg, el fog múlni, ha feldolgozom a traumát, ami ért. Pszichológiai szintre emelték, és letudták a problémát, de én mástól féltem. Belezuhantunk abba az átkozott dologba. Nem tudom, meddig lehettünk benne, és milyen hatásokkal járhatott ez, de érzem, hogy valami nem olyan, mint régen. Mostanában egyre sűrűbben jut eszembe Jen. Beszélnem kellene vele, elvégre velem együtt zuhant le. Vajon ő is szenved?

Kinyúltam egy konzol felé – csuklóm diszkréten reccsent egyet – és fölé tettem tenyerem.

– Kérek egy liftet.

Az alkalmatosság megállt csillogó plexi falai közt, ráléptem, és felvitettem magam a látogatói szintre. Amint kiléptem a völgy fölötti teraszra, elmosolyodtam. Itthon vagyok.

A Kert másfél ív hosszan terült el minden irányban, beleértve a föld mélyét is. Most is a föld színe alatt voltam, a világítást mesterséges fényforrások szolgáltatták. Az idekerült fajok olyanok voltak, mint én. Túlélték a szivárványt, de nyomot hagyott rajtuk. Egytől egyig megvakult minden életforma, és a fényt ennek ellenére sem bírták. Kifutóik ezért speciális tervezéssel épültek, akár vízben éltek, akár szárazföldön, vagy levegőben. A legkritikusabb a photophagok helyzete volt. Ezek a lények

szinte anyagtalan fényhullámok csoportosulásából álltak, és táplálékukat a fényből nyerték. Egész életükben a levegőben suhantak, szárnyaik színes gömböket hasítottak a levegőből, minden phtnak legszebb állatainak tartották őket. Egy fényevő, aki undorodik a fénytől. A legkomolyabb probléma volt a mai napig is táplálásuk. Speciális barlangban tartottuk őket, és az éjszakai, nyugalmi periódusukban kényszervilágítást alkalmaztunk etetésükre. A legtöbbjük a végét járta, gyönyörű fénytestük elszürkült, szemmel láthatóan szenvedtek. A többi állat viszonylag jól tűrte a megpróbáltatásokat, bár egyik sem a megszokott életét élte. Egy ragadozó, amit etetni kell? Szánalmas is lehetne. Minden erőnkkel azon voltunk, hogy a Kert a lehető legtöbbet adjon vissza ezen állatok eredeti életmódjából. Igyekeztünk kialakítani az életterüket úgy, hogy természetes legyen, ugyanakkor kerüljük a baleseteket.

Jobbra indultam a szerpentin sétányán. Az első kifutó magányos lakóját Zogunnak neveztem el. Hihetetlen érzékszervekkel rendelkezett. Valaha a látása is kiváló volt, tekintve, hogy éjszaka vadászott, de pont ezért nagyon nem is viselte meg a fény hiánya. Körülbelül három méter hosszú, nagyon vékony testfelépítésű, macskaféle nagyragadozó volt. Gyönyörű, áramvonalas testét rövid, csillogóan éjfekete szőr borította, eredetileg fekete, pupilla nélküli szeme most vörösen meredt abba a sötétségbe, amit a szivárványban láthatott meg. Roppant virgonc természettel áldotta meg az ég, játékos, egyszersmind kiszámíthatatlan viselkedése nem egyszer okozott fejtörést. Magányos vadászként nem tűrt meg uralkodót maga felett, így nehéznek bizonyult kordában tartani. Egyedül rám hallgatott, én bármikor hátat fordíthattam neki, és én voltam az egyetlen, akinek hanyatt dobta magát megadása jeléül, ha ráordítottam. A Kertben dolgozók persze csodáltak érte, de csak Zogun és én tudtuk, milyen a Pokol színe.

Sokat gondolkoztam, hogy mi védhette meg a szemem világát. Én is belenéztem abba a fénybe, én is láttam a beteg színeit, miért látok hát mégis? Az ősöket kár is lett volna kérdeznem. Még köztük sem lehet annyira öreg, hogy láttak volna hasonló jelenséget.

Megálltam a térdig érő sziklakerítésnél, amely fölött mintha a hőség vibrált volna.

– Anya, engedj be ide, kérlek.

– Lépj be, Path!

A levegő kitisztult, jelezve, hogy az energiamezőn rés nyílt számomra. A Zogunt nem érdekelték a Sielaniak, a kerítés az ifjoncokat védte attól, hogy olyan területre lépjenek be, ahol sok különféle természetű veszély leselkedik rájuk. Lassan sétáltam fel az emelkedőn. Zogun területét egyszerű síkságnak építettük, nem igényelt búvóhelyet. Ahonnan ő származott, ott a táplálékláncsúcsán foglalt helyet, minden természetes ellenség nélkül. A síkság kicsiny részt foglalt el, de egyetlen állatnak elég. Amikor terveztük, fontos szempont volt, hogy ne lehessen belátni teljességében az egészet. Apróbb dombok, völgyecskék, egy mesterséges patak, pár kiszáradt bokor, ennyiből állt az egész. A lény jól érezte magát itt, bár az első időkben sokat töltött vele a medika. A Zogun leállíthatatlan volt. Nagy sebességgel nyargalt, szinte fékezés nélkül váltott irányt, egyáltalán nem érdekelte, hogy nem látja, merre is száguld, így amíg nem szokta meg a helyét, mindennaposak voltak a kisebb sérülések egy-egy sziklával, vagy az energiafallal való találkozás végett.

A gyors trappolás hangjára szélesen elvigyorodtam. Pont velem szemben bukkant fel. Gyönyörű éjsötét bundája szinte folyt az emelkedő tetején, amint lefékezett egy pillanatra, jobbrabalra szimatolt, majd újra vágtatni kezdett, majdnem nyílegyenesen felém. Fogalmam sem volt róla, honnan tudta mindig, hogy ott vagyok. Talán hallotta, talán érezte valamilyen módon, nem tudhatom, de sohasem tévedett. Az utolsó pár méteren elrugaszkodott, és mellettem ért földet. Azonnal megkerült, áramvonalas fejét a mellkasomhoz dörgölve. Kis híján felborított a nagy örömtől, lágyan morogva közben.

– Szia Zogun! – ütögettem meg oldalát. Ő lett kedvencem az itt élők közül, és szerintem ezzel nagyon is tisztában volt. Megsimogattam gerincét, hogy lehiggadjon kicsit, izmai rángatóztak tenyerem alatt, ide-oda mozdult, mintha már újra vágtázni akarna.

– Ennyi energiát... veled az egész Kertet működtetni lehetne, ha egyszer az energiagömbünk feladná. Oké öreglány, nyugodj meg! Csak egy fél percre legalább!

Fél térdre ereszkedtem, aztán állkapcsát a kezembe véve felhúztam ínyét, hogy láthassam tövisszerű fogait. Engedelmesen tátotta ki száját, halványkék nyelvét kissé hátrahúzva.

– Hihetetlen, hogy van egy testrészed, ami nem fekete. Jól van, ügyes vagy. Minden oké, már nincs nyoma a sérülésednek. Földanya!

– Igen, Path.

– A felineust gyógyultnak nyilváníthatjuk.

– Úgy lesz, Path.

Zogun a tenyerembe rakta mancsát óvatosan. Mivel örökös futási lázban égett, hosszú pengekarmait sohasem húzta vissza, bár képes lett volna rá. Pofáját felém fordította, éreztem, hogy most csak rám figyel. Még az állandóan tekergőző hosszú farka is megállt. Kiégett szemeiben még így is csillogni tűnt az értelem, megsimogattam homlokát hátracsapott apró fülei közt.

– Mit akarsz tudni, Zogun? Hm? Mit látsz, amit a szemeiddel már nem?

A hallásküszöböt épp csak elérő morgással válaszolt, talán nem is hallottam, csak éreztem teste finom remegését. Lassan közelebb tolta fejét, mígnem orrunk szinte összeért, állkapcsai kicsit megnyíltak, kidugta nyelve hegyét, és halkan belélegzett. Bundájának kellemesen száraz, napsütötte illata volt, nem túl erős, még ilyen közelről sem, félig lehunyt szemmel figyeltem, mit csinál. Az utóbbi időben egyre gyakrabban művelte ezt, de nem tudtam rájönni, ez miféle kommunikáció. Valamit tudni akart, és én valahogy elmondtam neki, de nem értettem az állat érzékszerveinek működését. Huan, aki az idegen fajok szakértőjeként dolgozott nálunk, már próbálta nekem elmagyarázni, de túl bonyolult tudás volt ez számomra. Én csak figyeltem, amint a Zogun figyel némán percekig. Nem tudom, mit érzett, és hogyan tette ezt, de mindig egyre hosszabb ideig folyt a dolog; a végén többnyire szusszant egyet, aztán kellett egy perc, amíg újra alapjáraton pörgött. Ilyenkor kissé zavartnak, egyenesen levertnek tűnt, de szerencsére ez mindig hamar elmúlt. Most azonban csak teltek a percek, úgy tűnt, a felineus már transzban van.

– Földanya!

– Igen, Path.

– Mit tudsz nekem mondani a felineus általános állapotáról?

– Az életfunkciói kissé lelassultak, egyebekben minden normális.

– Agyműködés?

– Felfokozott, a normálistól eltérő.

– Értem. Huan elérhető?

– Igen, Path.

Lassan simogattam Zogunt, de ő továbbra is meredten figyelt mozdulatlanul.

– Üdv Path!

– Üdv Huan. Ide tudnál jönni a felineushoz?

– Úgy lesz, főnök.

Nem lehetett messze, nagyon hamar megláttam árnyékát a magamé mellett a földön.

– Gyere ide mellénk! Nem akarok felnézni – kértem halkan, mire mellém térdelt. Genauda volt ő is, mint Neéla, hófehér bőre szinte világított a sötét homoksivatag háttere előtt, amint kinyújtotta négyujjú kezét. Lassan megérintette Zogunt a homlokán, majd a tarkóján lehunyt szemmel.

– Téged néz, Path.

– Erre már rájöttem, Huan. De hogyan csinálja? De most kissé egyszerűbben mondd el, kérlek.

Huan felsóhajtott, és kinyitotta szemeit. Az övé ragyogó világoszöld volt, nyugodt tekintete mindig jó hatással volt mindenkire, akivel csak beszélt.

– Nos... ez a faj egy nagyon ritka kettős lény. Mintha nem teljesen lenne alárendelve az anyagi lét szabályainak. Amit látsz, az csak egy része, talán a fennmaradásért felelős test. Elméletem szerint létezik egy anyagtalan, nem látható kiterjedése is, aminek formája merőben eltér a fizikai testétől. Hm... talán, mint egy tintahal, vagy hasonló. Emlékszel, mennyit aggódtunk a fékezhetetlen rohangálásai miatt.

– Igen.

– Nos, azért érte olyan kevés sérülés, mert ez a másik része letapogatta körülötte a teret, így időben érezhette az akadályokat. Mintha csak sok-sok csáp lenne körülötte. Persze ezek nem érnek végtelen messzire, de úgy gondolom, amint a felineus fejlődik, a közvetlen élőhelyét átfogóan érzékeli mindig.

– Mint egy pók a hálójában.

– Iiigen, pontosan úgy, ez találó hasonlat.

– Értem. Úgy gondolod, így néz most engem is?

– Igen, úgy vélem.

– Na és mire olyan kíváncsi?

Huan levegőt vett, hogy kapásból válaszoljon, de benne rekedt egy másodpercre, aztán széttárta a karját.

– Nos, ezt neked kellene tudnod.

– Nekem?

– Kommunikáltok. Információáramlást érzek kettőtök közt. Te nem érzel semmit?

– Az életemet adnám ezért a lényért.

Huan elmosolyodott.

– A Kertben szinte minden állat ezt az érzelmet váltja ki belőlem is. Mi gondoskodunk róluk, mindent megadunk nekik, ami az életükhöz szükséges, és ők hálásak ezért a maguk módján. Ez a felineus azonban egészen más, mint a többi állat... Végül is azt hiszem, nem mesélted el, honnan került ide.

Zogun ekkor kicsit megrázkódott, majd erősebben, fejét elhúzta, és halk, köhögő hangot hallatott. Aggódva figyeltem, de alig egy perc után már a régi önmaga volt ismét. Körbeszimatolta Huant, hízelegve dörgölőzött hozzám kicsit, majd mielőtt észbe kaptunk volna, már el is nyargalt valamerre.

Felkészültem a fájdalmakra, valamint azok elpalástolására, amint felálltam, de megdöbbenésemre semmit nem éreztem. Egyetlen nyilallást sem. Óvatosan nyújtóztattam ki szárnyaimat és karjaimat, de nem fájt. Huan kíváncsian nézett, felfelé intettem.

– Amikor annak a borzalomnak vége lett, és megkaptuk a felkérést ezen állatfajok befogadására, Zogun az első szállítmánynyal érkezett meg. Emlékezhetsz, az akkori kifutóink a Sielani flórára és faunára voltak tervezve, az új fajok nagy részéről semmi információval nem rendelkeztünk még.

Kisétáltunk a kifutó elé, Anya pedig visszazárta a rést. Jobb felé indultunk tovább lassan sétálva.

– Nagyon gyorsan kellett sok különböző faj életterét, ha csak ideiglenesen is, de megteremteni. Ez a bestia az első napokban azzal szerzett hírnevet, hogy megállás nélkül rohangált a ketrecében, fel a mennyezetre, vissza, hogy már nézni is fárasztó lett egy idő után. A nagy helyigény látszott rajta azonnal, ezért elsőként az ő kifutóját kezdtük tervezni.

Huan mosolyogva bólintott.

– Az örök vita a technokrata Neélával. Sziklaormok, meg útvesztő... Te jó ég, első nap tönkrezúzta volna magát a felineus.

– Na igen. Praktikusság mindenek előtt. Ha Neélán múlna, a kifutók egymás fölött lennének, mert így egyszerűbb lenne a vízellátás.

Huan felnevetett, aztán csuklott egyet, és vigyorogva intett.

– Ne haragudj... folytasd, kérlek!

– Tehát amíg a kifutó készült, felvettem a kapcsolatot Valdorphal, hogy szolgáltassanak valami információt, bármit, ami csak segítségünkre lehet. Az ottani kutatócsoportot vezető tudós még nálunk is tanácstalanabbnak mutatkozott a beszélgetés során. Újonnan felfedezett fajként tartották számon, eleddig nem tudtak befogni egyetlen példányt sem, annyit tudtak, hogy ragadozó, és éjjel vadászik Valdorph periférikus erdeiben a tövisfák birodalmában. Amikor a szivárvány felperzselte Valdorphot, az egész töviserdő elpusztult.

– Ne haragudj, hogy közbekérdezek, de milyen volt a töviserdő?

– Amennyire értettem, ezen fáknak nem csak a törzse ért a föld felszín fölé, hanem a gyökereik is, a központi törzstől akár több száz lépés távolságban is. Emellett léggyökereik is voltak, amik a koronából indultak a föld irányába. Egy kifejlett erdőn komoly felszerelés nélkül átkelni képtelenség lenne. Gondolkodtam, hogyan lehetne ezt itt rekonstruálni, aztán rájöttem, hogy ugyanaz lenne az eredmény, mint Neéla útvesztője esetében.

Huan elgondolkodva lépdelt mellettem.

– Mindenesetre Zogun nem úgy néz ki, mint akinek hiányzik az erdő.

– Szerintem ő még saját fajtársai közül is kivált a viselkedésével.

– Többet nem találtak?

– Nem. Még a nyomaikat sem. Mintha csak ez az egyetlen felineus élt volna ott.

– Hogyan fogták be?

– Eszméletlenül hevert egy dombon. Azt hitték, elpusztult, semmilyen érzékelhető életjele nem volt. Elszállították a városba, hogy tanulmányozhassák, konzerválni akarták, ott meg magához tért, és utána órákig hajkurászták a komplexumban, míg végül egy zsákutcában szépen bevárta őket, és hagyta magára csatolni a láncot.

– Hagyta?!

– Így volt. Így mesélték. Mintha felfogta volna, hogy nincs hova menekülnie. Ezután ketrecbe került, és így hozták ide.

Huan enyhén meghajolt felém.

– És itt azonnal elfogadott téged urának és parancsolójának.

Ingattam a fejem.

– Ez nagy tévedés, kedves Huan. Egy felineusnak nem lehet parancsolni.

– De rád hallgat!

– Úgy vélem, ugyanazon okból, amiért a láncot is hagyta magára rakatni Valdorphban. Mintha meg tudná különböztetni a törődést a rossz szándéktól. A sérüléseit nem a szivárvány okozta, kivéve látásának elveszítését, hanem az az őrült száguldás a komplexumban. Áthasított pár üvegfalat, bejárati ajtókat, egy csarnok plexi tetejét, meg még ki tudja, mi mindent, mire megértette, hogy az nem az ő pályája. Láthattad, hogyan vadászik. Az egész testét fegyverként használja. Minden pillanatban minden testrésze halálos veszedelem a prédának.

Közben leértünk a szerpentinen a völgybe a mesterséges tóhoz. A tó a Kert háromnegyedét elfoglalta a látogatói szinten, majd egy ív hosszan terjedt szét. Rátámaszkodtam a korlátra a fodrozódó vizet kémlelve, hátha meglátom a tó mélyén élő hatalmas lényt. Ez volt a Kert fő látványossága, a Bouster. Huan felpattant a korlátra, kezeit a térdei közt lógatva.

– És mondd csak, Path... Valdorphból mi hír azóta?

– Valdorph csendes – ismételtem Földanya szavait, mire Huan elcsüggedt.

– Egyre ritkábban jelentkeznek. Egyre kevesebb megmenteni való van.

– Igen. Szomorú. Valdorph majdnem teljesen kiégett.

A korlát egyik oszlopa tövében a földből egy kékes inda nyújtózott fel az oszlop mentén. Lassan, tapogatózva nyúlt egyre feljebb, míg elérte kezemet. Egy pillanatra visszahőkölt,

aztán végigkúszott kézfejemen. A növény húsevő volt, de én túl nagy falat lettem volna neki, így rövid tapogatózás után visszabújt a földbe.

Felsóhajtottam.

– A lényeg, hogy vannak olyan fajok is, amelyek képesek az utód létrehozására, mivel mindkét nem képviselője túlélte a katasztrófát.

– Mégis megpróbálkozunk vele? Nekem még mindig kétségeim vannak.

– Nekem is Huan. De más esély nincs arra, hogy megmentsük ezeket.

Napokig tartó konferencia keretében vitattuk meg anno a kérdést. Ha egészséges példányokról lett volna szó, a kérdés fel sem merül. Ám fogalmunk sem volt, mit okozott a szivárvány ezekben a lényekben. Még a ránk vonatkozó hatásait sem ismertük teljes egészében. A pesszimizmus képviselői azon károgtak, hogy a megvakított, fogságban tartott állatok utódai feltétlenül csak mutánsok lehetnek, már ha életben maradnak egyáltalán. Az idegőrlő vita végén végül sikerült átvinni akaratomat, és létrehoztunk egy kiváló, magasan képzett tudósokból álló csoportot, akik vállalták, hogy laboratóriumi körülmények közt megkíséreljék ellenőrzésük alatt tartani a reprodukciót.

A víz tetején apró buborékok jelentek meg, majd egyre nagyobbak, végül egy egyre szélesedő örvényben előbukkant egy fényesen csillogó, hatalmas orr. Amint fújtatott, a vízpára magasra lövellt a levegőbe, ezután dugta csak ki a fejét. Huan majdnem leszédült a korlátról, ahogy szemmel követte a lény kiemelkedését a vízből. Két emelet magasságig meg sem állt, hosszú kígyónyaka kecsesen követte háromszögletű fejét. Lustán fordult körbe, rólunk tudomást sem véve.

– Kész szerencse, hogy növényevő – nyögte Huan.

– Egészen elzöldültél, így engem egy nyaláb friss fűre emlékeztetsz.

– Főnök, hagyjál már! Így is a merev frász kerülget ettől a lénytől.

Mosolyogva néztem, amint a Bouster szemei összeszűkülnek, hallgattam a sustorgást, amint levegőt vett, majd mindent betöltően hangzott fel dallamosan elnyújtott üvöltése. A Bouster ébresztette a Kertet többnyire, mégpedig igen pontosan. Válaszként innen is, onnan is üvöltés hangzott fel más fajoktól. Már megszokták egymást nyilván.

– Látod? Kezesbárány. Egyébként sem értem a viszolygásodat. Te vagy a szakértő, illene, hogy ez is szíved csücske legyen.

Huan szerencsétlen arcot vágott.

– Nézd, ha oltást kell adnom egy meghűlésben szenvedő Grentornak, vagy kötést kell cserélni Zogun mancsán, az rutin feladat. De a Bousterhez nehézfegyver kellene, hogy átlőjem a bőrét, és a Kert összes kötszere nem lenne elég bekötni azt a nyakat.

Elmosolyodtam.

– Micsoda hozzáállás ez?

Társam legyintett.

– Különben sem lesz beteg. Élete végéig fejlődik, nincs ideje megöregedni. Emellett szerintem nincs olyan kórokozó, amivel ez az immunrendszer ne bírna el. A vonósugarunk generátorát is leégette, mire betuszkoltuk ebbe a tóba.

Bólintottam.

– A szivárvány nem bírt el vele az igaz, de vak, akárcsak a többiek. Ráadásul egyedüli túlélő, akárcsak Zogun.

– Ez nagyon elkeserít, ugye?

Széttártam kezeimet.

– Most élnek, de előbb-utóbb eljön az ideje, hogy elpihenjenek, és akkor a mindenség szegényebb lesz eme csodás lényekkel. Csak képek és filmek maradnak fenn róluk, digitális és írott adatbázis, semmi más. A következő periódus ifjoncai már nem hallhatják a Bouster üvöltését, nem láthatják Zogun vágtáját. Nincs ez így jól.

Huan a vállamra tette kezét.

– Átérzem, amiről beszélsz Path.

Egy konzol halványkék fénye jelent meg előttünk diszkréten.

– Path!

– Igen, Földanya?

– A reprodukciós csoport készen áll.

– Köszönöm, indulunk.

Intettem.

– Jöjj, Huan, vár ránk a nemes feladat.

A laboratórium egy külön szekcióban kapott helyet egy olyan barlangban, aminek csak egy kijárata volt a fogadószinten. Neéla útközben csatlakozott hozzánk, amint lépdeltünk a hosszú folyosón.

– Nagy az izgalom, Path. A tudósok szerintem napok óta nem alszanak már.

A bejáratban kisebb tömeg várakozott ránk. Amikor csak pár lépésre voltunk tőlük, kitártam karjaimat és szárnyaimat üdvözlésképpen. Ez a gesztus általános köszöntés jellege mellett azt is jelentette: magamhoz ölelem őket. Ezen felül nem éreztem a fájdalmat sem, ami hetek óta megkeserítette az életem, és ezért igen hálás voltam. Mindannyian meghajoltak kicsit, zárt jobb öklüket a homlokukhoz érintve – a feltétlen hűség, és bizalom jele.

– Jó estét kívánok mindenkinek! Rövid beszédet szeretnék mondani. Rég várunk erre a napra. Vége, most gyerünk dolgozni!

Mindannyian felnevettek, a feszült hangulat elillant, vidáman léptünk be a kapun. Anya bezárta mögöttünk, végigszkennelte a csoportot, rögzített minden adatot, csak ezután nyitotta ki a belső kaput. Odabent egy modernül felszerelt megfigyelőterem várt minket. Huan hozzám hajolva suttogta:

– Elismerésem, főnök. Ezeket a tudósokat nem láttam mosolyogni, amióta ez a projekt beindult.

A csoportból kivált egy fiatal sikhtorit lány, szárnyait fegyelmezetten összezárva tartotta és intett.

– Path?

Bólintottam.

– Halljuk a beszámolót, Nuth.

– Úgy lesz. Nos, ez itt a megfigyelőterem, jobb híján központnak neveztük el. Az összes, a kísérlethez használt kifutót bekameráztuk, valamint teliraktuk érzékelőkkel, az összes esemény és adat figyelemmel követhető innen. Az eseményekbe be is lehet avatkozni, vannak fix manipulátoraink a kifutókban és pár távirányítású egyszerűbb robot, ha a szükség úgy hozza. A cél az állatok szaporítása, életük megóvása, ezért éles lőszereket még kritikus helyzetben sem használunk. Szedálásukra azonnal ható, a fajok élettani tulajdonságait figyelembe véve kikevert altatógázok, illetve lövedékek szolgálnak, de ez utóbbiak használata szintén csak a kritikus helyzetre érvényesek. Ez lehet például, ha az állatok egymásra támadnak, fizikai sérülést okoznak egymásnak, illetőleg, ha huzamosabb ideig képesek visszatartani a lélegzetüket. Mivel sok esetben a tudásunk elég csekély, túl kevés információval rendelkezünk adott fajról, így több lehetőségre is dolgoztunk ki terveket, amiket azonnal és egyszerűen alkalmazhatunk, ha a szükség úgy hozza. Minden fajról pontos listánk van, amik a projektben szerepelni fognak, szisztematikusan haladunk, mindig egy fajjal foglalkozva, és csak siker esetén lépünk tovább. Van valakinek bármi kérdése?

A tudósok mindannyian fiatalok voltak, mire Nuth idáig ért a beszámolójában, mindenki éppolyan ideges lett, mint amikor kint a kapunál találkoztunk velük. Huan jelentkezett, mire Nuth biccentett.

– Csak annyit szeretnék kérdezni: lehetek az első bébi pótmamája?

– Úgy legyen! – kacagott fel Nuth, aztán egy másodpercnyi csend után mindenki vele nevetett ismét, elismerően néztem Huanra. Innentől a dolgok felpörögtek, Neéla élesítette az első

kifutó kameráit, életjelfigyelő, valamint védelmi rendszereit, Földanya megállás nélkül a listán elsőként szereplő faj jellemzőit sorolta, Huan pedig bőszen jegyzetelt. Rólam hamar megfeledkeztek, mindenki tette a dolgát, magamban mosolyogva hátráltam ki a megfigyelőből. A zsilipben Földanya elvégezte a szkennelést, aztán kinyitotta a külső kapukat.

– Földanya! Minden apró eredményről tudni szeretnék minden időben azonnal.

– Úgy lesz, Path.

Odakint már megérkeztek az első látogatók. A Sielaniak felszabadultan viselkedtek itt mindig, mintha csak egy másik síkra kerültek volna, kedvtelve néztem az ifjoncokat, amint elkerekedett szemekkel hallgatták a Bouster prehisztorikus morgását. Körbesétáltam a tavat, miközben a Bouster ráérősen legelészte a parti növényeket. Minden kifutónál addig álltam, míg annak lakói meg nem jelentek, akkor beléptem. Tudták, hogy én vagyok ott, ezt éreztem. Bármilyen fajról legyen is szó, mindegyik tudta, akárcsak Zogun. Mindennap megejtettem ezt a körutat, és sugároztam feléjük gondolataimat:

– Magamhoz ölellek, oltalmazlak titeket. Vigyázok rátok.

Rám néztek, felém fordultak, mancsaikat a kezembe tették, vagy a vállamra röppentek, csápjaikkal simogattak, oldalukkal hozzám dörgölőztek, valamilyen módon mind jelezte, hogy tudja, ki vagyok. Hogy én vagyok a Szív, a Gerinc, a Gazda. Csodálatos lények egy pokoli korban, az eszmék háborújában, amikor az élet húszadlagos, értéke semminek nincs, és az elme elborul.

A bevételünk bőven fedezte kiadásainkat, mindig tudtunk anyagi segítséget nyújtani a Valdorphi felderítőknek is. A felszerelésüket is mi biztosítottuk nagyrészt, mert Valdorph rászorult a segítségre.

Amikor körbeértem a tavat, újra elégedettnek éreztem magam. Már kora hajnal volt, felsétáltam a teraszra, hogy az egész völgyet láthassam egyben. A fájdalom első apró nyilallása a hetedik csigolyámnál kezdődött, reggelre pedig egész vázszerkezetem lángolt. Elköszöntem a tudósoktól. Próbáltam hazaküldeni őket, de esélyem nem volt rá. Amíg a kezdeti izgalmon nincsenek túl, valószínűleg beköltöznek a laboratóriumba. Feltételezem, Neéla előrelátóan szállásokat is tervezett a barlangba. Huannal a fogadószinten találkoztam, már ő is készülődött haza.

– Barátom... a tudósok is egy külön faj, azt hiszem.

– Mondja ezt egy tudós – nevettem fel.

– Na jó, de... ez a megszállottság! Tényleg azt hitték, hogy első nap vemhes lesz minden nőstény?

– Úgy legyen! – mosolyogtam. – Te csak támogasd őket, Huan! Mint rangidősnek, adnak a szavadra. Én túl távoli vagyok nekik, és nem is értek ahhoz, amit csinálnak, de te bennfentes vagy.

– Nuth kiválóan ellátja a feladatát, mint koordinátor.

– E felől nem is voltak kétségeim. Mégis arra kérlek, legyél kéznél, ha Nuthnak szüksége lenne valakire, akinek ha csak látszólag is, de átadhatja a felelősséget!

– Értem, Path. Úgy lesz.

– A pótmamaságot komolyan gondoltad?

– Miért ne? Ha nem egy kilenc tonnás Bouster bébiről van szó, eldajkálok én bármit.

– Bár lenne egy kilenc tonnás Bouster bébink! – sóhajtottam. Huan a vállamra tette kezét, majd homlokához érintette összezárt jobb öklét.

– Kellemes napot, főnököm! Aludj jól!

– Úgy lesz. Neked is.

Amikor a liftaknában eltűnt, karjaimat összefontam mellkasomon. A folyosón Neéla tűnt fel. Mozgása különösnek tűnt, mintha keresne valamit, aztán, amikor észrevett, megkönnyebbülten sietett hozzám.

– Path! Valami történik odafenn. Zogun nagyon nyugtalan. Egyhelyben ül a kifutó szélénél, és csak üvölt. Hátborzongató. Most akartam szólni Anyának, hogy szóljon neked.

Felhúztam a szemöldököm.

– Zogun sohasem üvöltött még. Azt hittem, nem is képes ilyesmire.

Kellett egy másodperc, megvártam, míg Neéla elfordul, csak ezután indultam a műszaki szintre vezető aknához, uralkodva sántikálásomon. Tudtam, hogy pokoli lesz repülni, de muszáj volt. Sietni akartam. Erőteljes szárnycsapásokkal zúgtam fel a műszaki szintre, majd pár gyors manőverrel kerülgettem a tartályokat a látogatói szintre vezető aknához. Amikor kiértem a teraszra, már én is hallottam. Nem fájdalomüvöltés volt, hanem furcsán sürgető, mintha hívna valakit. Engem hív – döbbentem rá. A látogatók már hazamentek, így nem kellett úgy tennem, mintha minden rendben lenne, egyszerűen átrepültem az energiafal fölött, és Zogun mellé ereszkedtem. Abbahagyta az üvöltést, tudta, hogy ott vagyok, hallhatta szárnycsapásaimat, és érezhette az általuk keltett légörvényt, de tudtam, hogy nem ebből tudta meg. Fejét felém fordította végig, és azonnal hozzám rohant, amint földet értem.

– Zogun, öreglány, a frászt hozod mindenkire!

Nyögve letérdeltem, mire szinte az ölembe ugrott, fejét előretartva és lihegve nyomta orrát az orromhoz. Megsimogattam nyakát, csitítgattam, de lassan nyugodott le.

– Földanya, mi történik?

– Ugyanazt érzékelem, mint este az érkezésedkor. Minden életfunkciója rendben, kivéve a felfokozott agyműködést.

Belenéztem a vörös fényű világtalan szemekbe, próbáltam koncentrálni. Zogun behunyta szemeit. Én is behunytam, csak az állatra figyelve minden idegszálammal. Tudni akartam, kétségbeesetten tudni akartam, mit érezhet, és amint ott térdeltem átölelve nyakát, éreztem, hogy fájdalmam enyhül. A feszültség elmúlt hátamból, szárnyaim lassan ellazultak, noha egy ekkora száguldás után iszonyúan kellett volna fájniuk. Homlokunk összeért, lélegzetünk összekeveredett, zárt szemhéjam mögött a beteg színek villantak fel sorban.

Végre megértettem.

– Ezért rohansz... – suttogtam.

Teljesen elgyengültem, képtelen voltam mozdulni, ő pedig csak szívta magába fájdalmam, és éreztem, amint eltölt különös, idegen energiája újra meg újra átmosva idegrendszerem. Testének megfoghatatlan része bekúszott az idegrendszerembe, most azt érezte, amit én, én azt éreztem, amit ő, éreztem a környező homok melegét, minden egyes homokszem érdességét, a szélgép hűsítő szellőjét, az általa hordott illatokat, a Bouster nedves bőrének kipárolgását, a többi kifutó lényeinek szívdobogását, a látogatók jelenlétének lassan múló felvillanásait, a műszaki szint gépeinek dübörgése keltette vibrációját, a közeli patak tiszta illatát, a tó mélyének visszhangját, az egész Kert lüktetését egészen a felszínig. Zogun azt mondta, élni akar. Azt akarja, hogy én is éljek, mert ő rohanni akar, rohannia kell, azt akarja, hogy nézzem, és lássam, míg el nem ér a végtelenbe.

Hallottam, amint egy aerobot felénk suhan, felemeltem kezem.

– Állj! Semmi baj Földanya, ne lőj!

– Path, az agyműködésedben beállt drasztikus változás késztetett arra, hogy végrehajtsam a százegyes utasítást.

– Hatályon kívül helyezem. Nincs semmi baj. A felineus nem támad.

A kifutó szélén Neéla hangját hallottam.

– Azonnal nyisd ki, Földanya! Path! Paaath!

Felnéztem.

Neéla pár lépés távolságban megtorpant tőlünk, arcán rémület, szinte ifjoncnak tűnt most.

– Anya azt mondta, Zogun megtámadta!

Zogun elhúzódott, halkan hörögve prüszkölt párat, aztán teste megfeszült, mint egy felhúzott íj, fejét egy pillanatra a vállamra rakta, majd veszett iramban nyargalt el a pusztába.

Könnyedén felálltam, kicsit még kábultan, aztán összeszedtem magam.

– Anya tüntesd el azt az aerobotot innen!

– Úgy lesz.

– Neéla, minden rendben. Csak... Zogun fajának egy újabb különös jellemzőjére derült fény.

A lány remegett, alig bírtam megnyugtatni. Egyetlen megoldás az volt, ha utasítom, hogy zárja le a napot, térjen vissza a napi rutinhoz. Ez megtette a hatását, pár perc múlva újra a hűvös, józan gondolkodású Neélát láthattam. A háborúnak ez az egyetlen pozitív hatása volt Sielanra és a környező phtnakokra. Mindannyiunkban valamiféle testvériesség alakult ki, szorosabbra fűződtek az egyének közti kapcsolatok, megnőtt az empátiánk egymás, valamint a környezetünk iránt. Felismertük a veszteség igazi mértékét, az élet igazi értékével együtt. Neéla aggodalma mögött semmiféle hátsó szándékot nem fedezett volna fel senki.

Átmentem a laboratóriumba. Amint beléptem, mindenki haptákba vágta magát, csitítóan intettem.

– Hagyjuk ezt, ifjoncok! Segítségre van szükségem. A projektek bírnak nélkülözni egy kis figyelmet?

Az összes tudós a rendelkezésemre állt azonnal. Elmondtam nekik őszintén a testemet kínzó fájdalom kialakulásának történetét, aztán elmondtam Zogun reakcióját.

– Egyetlen kérdésem van hozzátok: ártalmára lehet ez a felineusnak? A választ minél hamarabb tudnom kell, de nem mehet a fő feladat rovására, ezért kérem, hogy egyszerre mindig csak ketten foglalkozzatok a kérdéssel egyszerre.

Nuth közelebb lépett.

– Path, a legnagyobb tisztelettel... amit elmondtál, kezeljük titokként?

– Nem szükséges. Szégyellem magam, hogy eddig is hallgattam róla. A munkatársaimnak joguk lett volna tudni erről. Most pihenjetek mindannyian, az elkövetkezendő hetekben sok feladatunk van, és talán sok csalódás is vár ránk, ami a projekteket illeti. Kellemes napot!

Neélától is elköszöntem, miután jelentett, aztán élvezettel suhantam fel a liftaknán a szabad ég alá. Olyan magasra suhantam, mint már régen nem. Behunyt szemmel zuhantam le, majd emelkedtem fel újra, szabadon suhanva, teljes erőmből szárnyalva a reggeli fényben. Kellemesen elfáradtam, így hazafelé vettem az irányt. Suttogó Mező szélsebesen suhant alattam, majd elhagytam a Csillagvárosba vezető sztrádát is, innen már alig fél ívre állt az otthonom.

Amikor leereszkedtem a torony teraszára, felgyúltak a halványkék fények odabenn, leereszkedtek a redőnyök, majd becsukódott mögöttem a dupla szárnyú kapu. Bár a szivárvány nem vakított meg, a nappali fényt én sem bírtam huzamosabb ideig.

– Üdv Zoe!

– Üdv Path! – köszöntött otthonom mesterséges intelligenciája. – Milyen éjszakád volt?

– Izgalmas.

– Mindig ezt mondod.

– Mindig izgalmas az élet, Zoe.

– Keverhetem a fájdalomcsillapító teát?

Levetettem ruháimat.

– Nem szükséges, Zoe. Ma éjjel nem fog kínozni.

– Hallgattál végre rám, és elmentél igazi orvoshoz a kuruzslók helyett?

– Mondhatnám... egy nagyon kedves barátom segített.

Beléptem a sziklából faragott medencébe, és hagytam, hogy a nagynyomású víz lemossa rólam a kifutók porát. Nem lubickoltam sokáig, beszélni akartam Jennel elalvás előtt. Még vizesen elheveredtem fekhelyemen, szárnyaimat teljes hosszukban kinyújtóztatva, karjaimat a fejem alá téve.

– Zoe, hívd fel Jent, kérlek.

Kis idő múltán álmos hang hallatszott.

– Jó ég, Path... tudod te, mennyi az idő?

– Hogyne! A legjobb idő egy baráti beszélgetésre.

– Ó igen? Remélem, egy szép nap letüsszent téged a Bouster.

Mindketten felnevettünk, aztán hallottam, amint Jen leül kedvenc karosszékébe.

– Mondd, barátom, mit tehetek érted!

– Nem akarok semmilyen fájó emléket előásni. Ezért kérlek, szólj, ha a téma terhes a számodra. Megértem, ha nem akarsz róla beszélni.

– A háború és hatásai? – kérdezte könnyedén. – Ugyan Path, már túltettem magam rajta, és az az érzésem, hogy hamarabb, mint te. Kérdezz csak bármit!

Lehunytam a szemem.

– Mit érzel azóta fizikailag?

– Jól vagyok. Nincsen semmi szervi, vagy egyéb problémám, persze leszámítva, hogy a szemem világát kiégette az a nyavalyás dolog. A sereg megfinanszírozott egy kutatást az olyanoknak, mint én, valami apró ultrahangos gép, ami majd lát helyettem. A fene tudja, milyen lesz, de lényeg, hogy törődnek velünk. És te?

– Soha nem mondtam el neked... Ízületi fájdalmaim vannak azóta, egyre sűrűbben, és egyre komolyabbak. Ma estig azt hittem, hogy lassan a repülésről teljesen le kell mondanom.

– Uhh, Path, miért nem... Miért titkolózol előttem, te bolond? Na, beszélek én azzal a Bousterrel tényleg most már...

– Tudod, sokáig ment a töprengés kiváló tudósaink részéről, hogy mégis mi a fene történhetett, mi volt az a dolog, és milyen hatással bírt az élővilágra.

– Igen, hogyne. Hónapokig más sem ment a médiában.

– Engem halálra kínoztak a vizsgálatokkal már, hogy mitől vagyok különleges, engem miért nem vakított meg a rengés. A fájdalom viszonylag újkeletű, alig pár hónapja kezdődött a kezeimben, nem is mondtam el senkinek idáig. Rám így hatott, legyen átkozott a felhasználóival együtt.

– Úgy legyen.

– Van a Kertben egy lény, emlékezhetsz rá, egy felineus.

– Megy, mint a bolond, ha kell, ha nem?

– Igen, igen. Zogunnak neveztem el pont ezért.

Hallottam, hogy Jen kuncog.

– Path, Zogun a Sielan leggyilkosabb folyama az egész perifériában.

– Mit gondolsz, nem tudom? Tökéletesen jellemzi a felineust is. Na, most figyelj: ma reggel elvette a fájdalmam.

– Mármint... na, most hogy hogy... ezt nem értem.

– Még én sem Jen. Mindennap a Kert minden lakójához odamegyek, és Zogun köztük az első. Ő a kedvencem, mindig vele kezdem a napot. Amióta a fájdalmaim kezdődtek, kialakult köztünk egyfajta koraesti rítus még a látogatók érkezése előtt. Az orrát majdnem az enyémhez nyomja, aztán egészen elcsendesedik, és percekig csak szuszog. Eddig nem figyeltem meg a párhuzamot. A felineus elég kiszámíthatatlan, nem tudtam mire vélni a viselkedését, de amennyit bohóckodik, betudtam ezt is valamelyik különös jellemvonásának. Ma reggel viszont... üvöltött. Engem hívott, éreztem. Reggelre többnyire olyan volt a csontvázam, mintha lángokban állna, és a mai éjjel elég sűrűnek bizonyult, sokat szaladgáltam ide-oda, teljesen kimerültem már, mindenem fájt. Érezte ezt, és hívott. Megismétlődött, ami minden este, most pedig úgy érzem, soha nem voltam jobban.

– Ez... téged meggyógyított?

– Nem, Jen. Nem gyógyít, de elveszi a fájdalmam valamilyen módon.

– Valamiféle táplálék lehet ez neki?

– Nem tudom. Komolyan nem tudom. Nagyragadozó, hússal táplálkozik, de Huan azt mondta, szerinte létezik egy asztrális része is a testének. Hihetetlen képességei vannak, és nagyon intelligens.

Kis csend következett, majd Jen a torkát köszörülte. Meglepve vettem észre, hogy zavarban van.

– Path, tudod, hogy racionális vagyok a végtelenségig. Akarom mondani, az voltam, mielőtt még bele nem néztem abba a rohadt dologba ott a periférián. Bárki bármit is állítson, meggyőződésem, hogy az mágia volt, mégpedig a sötét fajtából. Ott voltál, láthattad, érezhetted a bőrödön. Jó ég, Path... mi belezuhantunk a szívébe a rohadéknak!

Hallgattam. Láttam a beteg színeket ismét, éreztem a rengést is, végül egész testemben összerándultam az emlék hatására. Jen folytatta.

– A történet alapján, amit elmondtál, azt kell gondolnom, hogy a te felineusod nem egyszerűen egy állat.

Úgy ültem fel, mint akit rugó lök. Jen azt mondta ki, ami már régóta az én fejemben is járt.

– Hanem?

– Nem jut eszembe, hogy hívták őket azelőtt, hogy nagyapáink nagyapáinak nagyapái megszülettek volna. Nem a fájdalmadat veszi el. Az átkot semlegesíti. Ez egy...

Csettintett egyet, majd:

– Elementha! Az életerő! A Nornák küldötte, az ő akaratukat teljesíti, Elementha Praesa, az élet körforgásának része, érted?

– Huh... nem gondoltam, hogy ennyi mindent tudsz a múltunkról. Praesa azt jelenti oltalmazó, igaz?

– Igen, nő nemben. Fogadjunk, hogy Zogun nőstény.

– Az.

Szédelegve feküdtem vissza.

– Jen, azt mondod, hogy Zogun megoldás lehet mindannyiunk... betegségére?

– Fogalmam sincs ezekről a dolgokról ilyen mélységeiben, Path. Ez a lény valamiért ott volt, valamiért túlélte, valamiért hozzád került, az egyetlenhez, aki láthatta, amit ő. Tudjuk, hogy nincsenek véletlenek. A változás korában élünk, a technológia van az egyik serpenyőben, a mágia a másikban, és bizony a hullámtörvény axiómája megkerülhetetlen. Ami volt, eljön újra...

– ... ami most van, az elmúlik – fejeztem be.

– Vigyázz rá, Path! És szeresd nagyon!

– Úgy lesz, testvér. Kellemes napot!

– Neked is, Path Mau.

Azt hittem a beszélgetés után le sem tudom majd hunyni a szemem, de pillanatokon belül álomba merültem. Álmom nyugodt volt, nem láttam a nukleáris színeket, nem láttam Narton halálát, csak Zogun gyönyörűséges szemeit, a bennük csillogó energiát, az elementha lüktetését.

A reményt.

Craz

A halottak illata

Csendben lapulok a fák között. Kezemben számszeríj, lélegzetem visszafojtva várom, hogy megérkezzen a közeledő karaván. Hogy befejezze útját, itt e vadregényes erdő kellős közepének közelében. Persze a kereskedők és a velük tartó csatlósok folytatnák útjukat tovább, még nem tudják, semmi esélyük ellenem.

Egy kétszáz éves fa törzse mögül figyelem, ahogy a lent kanyargó úton feltűnnek az első szekerek, és a mellettük poroszkáló fegyveresek. Tizenötöt számolok meg belőlük, nem lesz semmi gond. Kézmozdulatokkal jelzek a többieknek, gyors bólintásokat kapok sorra válaszul. Megvárom, amíg az első szekér lent egyvonalba ér velem. A csapda bezárul.

Kiszemelek magamnak egy morcona kinézetű törpét, máris száll felé a mérgezett nyilam. A kis szakállas figura a nyakához kap, ez életének legutolsó momentuma. Mire teste földet ér, már öten halottak.

Mellettem a sötét elf szélvészgyorsan varázsolja nyilait fegyvere húrjára, ahonnan mindegyik végzetes útra indul. Soha nem tudnám megtanulni ilyen sebesen használni az íjat.

Hogy ne maradjak le a gyilkolásban, félretéve a nyílpuskát, két tűzgolyót lövök egy-egy páncélos harcosra. Leszakadt és szétroncsolódott testrészeik összekeveredtek az út porában, mely mohón felissza a vörös vért.

Még alig kezdődött el a harc, máris vége van. No persze ez nem amolyan egy az egy ellen lovagi küzdelem. Ne nevettess, ez nem az a világ!

Sorra vesszük a szekereket, a zsákmány már első pillantásra ígéretesnek tűnik. Egy ládát hoznak elém, aminek mélye aranypénzt és drágaköveket rejt. Egy másikból pedig folyadékkal teli üvegcsék kerülnek elő. Egyet kinyitok, s beleszagolok. Emlékek törnek elő…

Meztelen testedet látom, s érzem, ahogy hozzám simul. Bőrödön messze földről hozott illatszer, egy különös, utánozhatatlan, magával ragadó illat. Karjaim között tartalak, magamhoz szorítalak.

Kis szobám elszigetelődik a kinti világtól. Ez már egy külön, saját univerzum.

Kettőnké.

Csak mi létezünk. Csak egymásnak létezünk.

Ez az illat legelőször a boldogságot jelentette számomra. Az együtt töltött órákat, napokat. Amit kaptam tőled, szavakkal nem tudom visszaadni.

Később a mérhetetlen hiányérzetet, a szomorúságot, a kínt, az álnok megtagadást. A múltat, amit nem tudok visszahozni. Semmilyen varázslattal nem tudom igazán visszahozni.

A pillanatot.
Az érintésed.
Szemed tüzét.
Ölelésed.
Csókod.
Mosolyod.
Illatodat.

A halottakat egy körbe hordatom, középre lépek, és a kezemben tartott üveg tartalmát széthintem a földön fekvő emberekre, törpékre, elfekre, orkokra. A parfüm elkeveredik a szennyel, a vérrel…

Most itt állok a hullák között, és beszívom illatukat.

Behunyom a szemem, és Rád gondolok.

Norton

Összeesküvés-elmélet

Korhely doktor mélyet sóhajtott, és kicsit szánakozva nézett a betegére.

– Ön szerint tehát invázió készül a Föld ellen?

– Értse már meg, doktor úr, hogy évek óta tart! – csóválgatta a fejét Gubics Sándor, mint aki képtelen elfogadni, hogy az elmeorvos ennyire nehéz felfogású.

– Szóval a gyíkemberekről van szó.

– Róluk beszélek már mióta!

– Értem. És mi újság a bátyjával?

Sándor erre elkomolyodott.

– Ő meghalt, hisz ezt is elmondtam már.

– József eltűnt. A nyomozók szerint feltehetően maga végzett vele.

– Közöltem már, hogy mi történt! – fortyant fel Gubics úr. – A testvérem sajnos valóban meghalt... és a hulláját egy űrlény tüntette el.

– Egy űrlény? Hát ez érdekes.

– Mi ebben az érdekes?! – harsogta Sándor feldühödve. – Mi a francról beszélgetünk itt már vagy egy hete?! Minden az űrlények miatt van! A bátyám túlságosan közel jutott hozzájuk.

Az elmeorvos megnyomkodta fájó szemét. Meglehetősen fáradtnak tűnt.

– Mondja el még egyszer!

* * *

Sodark, a gyíkember a Föld nevű bolygó felé vette az irányt a supercersus meghajtású, egyszemélyes űrhajóján. A korong alakú égitest halványan derengett. A gyíkember már sokszor megcsodálta ezt a meseszép látványt, de mindig nagy hatással volt rá.

A földlakók közül meglehetősen kevesen voltak tisztában vele, hogy a bolygójuk valójában lapos. Erre a tényre egyelőre csak egy viszonylag csekély létszámú, mások által bolondnak tartott, kreatív gondolkodó zseni jött rá. Ugyanis az emberiséget már ősidők óta tudatlanságban tartó háttérhatalmak azt a képtelenséget terjesztették el, hogy a Föld gömbölyű.

Sodark mindig megmosolyogta ezt az ostoba állítást, ugyanis ő tisztában volt a valósággal. Számtalanszor megfigyelte, hogy amikor egy C S 849-es csillagközi UFO rendszerű térkiegyenesítő űrhajó „körberepül" a Földön, akkor valójában a lapos égitestnek a peremén halad körbe. (Ezek a léghomályosítók egyébként az emberek számára mérgező csíkokat húznak maguk után az égen.) A hajók mindig köröket tesznek meg!

A Föld distrensitiv vonzó hatása ugyanis olyan, mint a barázda egy hanglemez felületén, és ennek a gigászi „hanglemeznek" a legszélső barázdáján körbehaladva tehető meg a legnagyobb távolság.

Amikor egy másik irányba indultak el, akkor az osztepenzív hatás jött létre, és újra körbehaladtak egy barázdán, majd ugyanoda értek vissza, mindvégig egy síkfelületen mozogva!

Az emberek viszont elképesztő módon mégis gömbölyűnek hitték a bolygójukat. Ráadásul ezek az ostoba lények azt képzelték, hogy a Föld kering a Nap körül, pedig ez fordítva volt.

Sodark nem akarta felhomályosítani az emberiség nagyobbik részét a valóságról, mivel őt egészen más cél motiválta. A fajtársaival együtt el akarták foglalni ezt a csodálatos szépségű élőhelyet anélkül, hogy a Földön élő, primitív őslakosok tudomást szereztek volna róla.

A gyíkemberek az alakváltó képességüket kihasználva beépültek a földi lények közé, elfoglalva minden fontosabb vezetői és politikai kulcspozíciót.

Ráadásul orvosnak álcázták magukat, és nanochipeket ültettek be a fiatal gyermekekbe azzal a céllal, hogy ha majd eljön az idő, akkor aktiválják ezeket a chipeket, és egymás ellen programozzák vele az embereket.

Mindezek tetejébe még egy Amerikában megépített, gigászi antennán keresztül képesek voltak a Föld időjárását, és az emberiség kollektív tudatalattiját is manipulálni – természetesen egyáltalán nem jószándékúan.

Elképesztő találmányukkal bármelyik nanochippel ellátott egyedben iszonyatos agressziót tudtak kelteni pillanatok alatt, és idio-szuggesztikus hiperparancsokkal bárkire ráuszíthatták a megchippelt egyedeket.

Már csak a megfelelő időt kellett kivárniuk, amíg mindezek a háttérmunkálatok befejeződnek, és a gyíklények pillanatok alatt átvehetik a hatalmat ezen a korong alakú égitesten.

Sodark bekapcsolta a fékező mágneseket, mert leszálláshoz készülődött.

* * *

– Miért hoztuk magunkkal Fidót? – kérdezte Gubics Sándor, mire a bátyja mérgesen nézett rá.

– Több szem többet lát, és mindig lehet rá számítani, ha bajba kerülünk. De mi bajod van a kutyával?

– Nos... az égvilágon semmi.

– Na, azért!

Gubics József az egyik legkitűnőbb kutyakiképző hírében állt. Német juhász kutyája, Fidó, már elég sok versenyt megnyert, emellett számos bevetésen vett részt a világ különböző tájain.

Fidó rengeteg dologra ki volt képezve. Az, hogy visszahozta az eldobott botot, csak egy gyermeteg mutatványa volt. Ő ennél jóval komolyabb tudással rendelkezett.

Embereket talált meg földrengéseknél, és a szaguk alapján felismerte a rákos betegeket. Emellett ki volt képezve őrző-védő célokra és kábítószer felismerésére, sőt még a vakvezetésbe is belekóstolt.

Igazi csodakutya volt tehát, sokrétűsége talán egyedül állt az egész világon. Ez az átlagon felüli képességei mellett a leginkább annak volt köszönhető, hogy a gazdája rengeteget foglalkozott vele.

Gubics József szintén sokoldalú ember volt. Szenvedélyesen rajongott a kutyákért, régi fegyvereket gyűjtött, és harmadik hobbijaként az UFO jelenségeket tanulmányozta.

Felkeresett szinte minden olyan helyet, ahol gabonaköröket és egyéb űrlényekre utaló jeleket lehetett találni. Az öccse azonban meglehetősen szkeptikus volt.

– Nézd, én egy cseppet sem hiszek az idegenekben, de mi lesz, ha valami csoda folytán mégis ide jönnek, és a kutyád megugatja őket? – kérdezte vigyorogva Sándor. – Egyből észre fognak venni bennünket.

– Nem fog ugatni, bárgyú lélek! – háborgott József. – Fidó tudja a dolgát, meg amúgy is van nálam egy kézigránát, ha minden kötél szakad. Megmutatom a nyavalyás ET-nek, hogy hol lakik az atyaúristen!

– Jó, de ez a kutya...

– Semmi baj vele, fogjad már fel! Előbb lesz gondom veled! Már bánom, hogy magammal hoztalak. Szerintem maradj itt, amíg mi lemegyünk a völgybe!

– Ezt nem mondod komolyan. Én is látni akarom azt az űrhajót.

– Amiben te nem hiszel, ugye.

– Nem hiszek, de... hogy is mondjam... nem tartom kizártnak a létezését.

– Hidd el, öcsi, túl veszélyes – enyhült meg József.

– És biztos, hogy ide fog leszállni?

– Már máskor is láttam.

– Tényleg? – kérdezte gyanakodva Sándor. – És miért jöttél erre az elhagyatott helyre, a cserjék és a dombok közé?

– A gabonaköröket nem véletlenszerűen hozzák létre az idegenek – közölte tudálékosan József. – A korong alakzatokkal elsősorban a Föld valódi alakjára céloznak, ám a mértani elrendezésükből következtetni lehet a turbodimenzionális világmindenség kvadronszerű modelljére. Valószínűleg egy térkapu megépítésén fáradoznak.

– Aha...

– Szóval, ha megfejti az ember, hogy milyen alakzatra utalnak a körök, akkor tudni fogja, hogy hol lesz a következő. Így találtam ide.

– Értem.

– És képzeld... már láttam egy űrhajót vagy kétszer, és a hiperdimenzionális hatásokat egybevetve az asztrológiával kiszámítottam, hogy ma este fog újra ide jönni, hogy az űrlények elkészíthessék a legújabb gabonakört.

– Miért is? – kérdezte bizonytalankodva Sándor.

– Hogy térkaput nyithassanak külső dimenziókból! – harsogta dühösen József, mire az öccse úgy döntött, hogy inkább nem kérdez többet.

– Bocsánat. Nem állt szándékomban felbőszíteni téged – rebegte félénken.

– Semmi baj – fújta ki magát József. – Te maradj csak itt, és rejtőzz el!

Azzal választ se várva, máris elindult a kutyájával a dombtetőről a völgy irányába. Odalenn aztán a kutya és a gazdája szorgalmas laposkúszásba kezdtek, amíg el nem értek egy közepes méretű bokorig, ahol meghúzták magukat. József terepszínű egyenruhája remekül beleolvadt a növényzetbe. Sándor egy fa mögül leskelődött.

Sokáig nem történt semmi. A percek ólomlábakon vándoroltak. Az ifjabbik Gubics már azon törte a fejét, hogy jó lenne hazafelé venni az irányt, amikor egy meglepő jelenségre lett figyelmes: az égen egy korong alakú, ezüstös csillogású űrhajó jelent meg, és a völgy felé vette az irányt.

Olyan közel szállt le a Fidót és a Józsefet rejtő bokorhoz, hogy az már félelmetes volt. Az űrhajón egy ajtó nyílott, majd egy színes pikkelyekkel borított arcú lény szállt ki belőle, akin világoskék egyenruha volt.

A fiatalabb Gubics a rettegéstől félholtra váltan figyelte, amint a bátyja halált megvető bátorsággal felegyenesedett a bokor mögött, és kibiztosította a kézigránátot.

– Ne tedd ezt, kérlek! – rebegte sápadtan.

Ám Gubics József ezt nem hallotta meg. Izgatottan eldobta a gránátot, mire Fidó egyből nekilódult, akár a kilőtt nyílvessző.

– Tépd szét a rohadékot! – kiáltotta József lelkesen, ám a kutya a szájába kapta a gránátot és villámgyorsan visszavitte neki.

– Mit csinálsz, te idióta?!

A következő pillanatban iszonyatos detonáció szaggatta miszlikre a kutyájával együtt.

A gyíkember megdermedt a nem éppen hétköznapi zajoktól, de aztán észhez tért a sokkból, és lassan körbenézett. Sándor szíve a torkában dobogott, amint összehúzta magát a fa mögött megbújva. A lény szerencsére nem vette észre.

A gyík egy fura pisztolyszerű tárgyat vett elő, amiből fénysugarat lőtt a kutya és az ember szétrobbant tetemére. A szétszakadt testrészek elhalványodtak, majd eltűntek.

Sodark, az űrlény ezután felvette Brinkmanson professzor alakját, és visszaszállt az űrhajójába. Ideje volt meglátogatnia a kórházát, hogy orvosnak álcázva magát nanochipet ültethessen néhány gyerekbe.

Előtte azonban egy új rejtekhelyet kellett keresnie az űrhajója számára, mert ez a helyet szemmel láthatóan felfedezte valaki, és talán mások is jöhettek erre.

A korong alakú jármű előbb elhalványodott, aztán pillanatok alatt eltűnt az éjszakai égen.

* * *

– Szóval így történt, doktor úr – fejezte be Gubics Sándor. – Józsefből és Fidóból egy kabátgomb nem sok, annyi se maradt.

– Mert a gyíkember eltüntette a tetemeket egy lézersugárral – fejezte be az orvos.

– Pontosan. Látom, hogy végre megértette a lényeget.

Korhely doktor iszonyatos súlyokat érzett a vállaira nehezedni. Teljesen biztos volt benne, hogy Sándor ölte meg a testvérét, aztán elrejtette valahová a hulláját. Ám ha nincs holttest, akkor nincsen gyilkosság sem. A legnagyobb baj viszont az volt, hogy Gubics úr láthatóan elhitte a saját meséjét.

Az orvos lehunyta a szemét, aztán olyasmit tett, amit hosszú praxisa során csak igen kevésszer: mielőtt még minden kérdésére választ kaphatott volna, egész egyszerűen faképnél hagyta a betegét.

– Én most megyek. Majd máskor folytatjuk.

* * *

Korhely doktor a számítógépe előtt ült, és szorgalmasan gépelt.

Kedves Naplóm!

Úgy érzem, hogy valami nincs rendben velem. Mostanában indokolatlanul feszült vagyok, és néha olyan dolgokat látok, amik valójában nem léteznek.

Pár napja fogmosás közben azt vettem észre a borotválkozótükörben, hogy egy rusnya képű, pikkelyekkel borított lény áll a hátam mögött. Még a vér is meghűlt bennem, de a lény pár pillanat múlva semmivé foszlott, és amikor megfordultam, már nem láttam mást, csak az anyósomat, aki éppen akkor lépett be a fürdőszobába természetesen kopogás nélkül. A mamika ugyanis az egész hétvégét nálunk töltötte, hála a nejemnek.

Később a tévében vettem észre egy nagyon fura jelenséget: különböző emberek néhány pillanatra mintha átváltoztak volna. Egy másodpercig gyíkszerűek lettek, aztán visszaalakultak ember formájúra. Politikusok, riporterek, bemondók, színészek, és a többi.

Mindez azóta zajlik, amióta egy Gubics Sándor nevű paranoiás betegem téveszméit hallgatom. Az őrület olykor sajnos meglehetősen ragályos tud lenni.

Már az a képtelen ötlet is megfordult a fejemben, hogy segítséget kérek egy elmeorvos kollégától, de amikor odamentem hozzá, úgy tűnt egy pillanatra, mintha az arcán színes pikkelyek jelentek volna meg. Ekkor megfordultam, és otthagytam.

Sajnos azóta még jobban megszaporodtak a hallucinációim. Gyíkembereket látok a buszon, az utcán és a szobám sarkában. Gyíkemberek árulják a fagylaltot, vezetik a taxit, és tanítják a gyerekeimet. Gyíkemberek, gyíkemberek, gyíkemberek!

Ezt már nem tudom épp ésszel elviselni, de küzdök a téveszméim ellen.

Most is úgy érzem, hogy egy gyíkember áll mögöttem, és telepatikusan azt közli velem, hogy megöl. Azért se fordulok meg!

Én nem vagyok őrült! Tisztában vagyok vele, hogy gyíkemberek márpedig neeeeeeeeeeeeeee

Czinkóczi Krisztina

A lélek antibiotikuma

1.2.2020. számú hangfelvétel átirata.

– Tehát, akkor kezdjük! Először is, köszönöm a lehetőséget, hogy mi, a News…

– Ha ezt nem hagyja abba, akkor lőttek az interjúnak!

– Öhm, értem. Akkor hogyan szeretné?

– Először is, semmi befolyásolás, semmi udvariaskodás! Ismerem a módszereiket, engem nem fognak brutális terroristának beállítani, aki ahhoz is hülye, hogy ezt észrevegye. Másodszor pedig semmit nem kérdezhet rólam, kizárólag a tetteimről. Éppen ezért hívjon Dr. Senkinek.

– Rendben… Akkor, Dr. Senki, azt állítja, ön találta fel és terjesztette el azt a jelenséget, ami mostanra az egész világon megfigyelhető, és amit jobb híján Sebhely-járványnak hívunk.

– Így igaz. Én tettem, és megvolt rá a jó okom. Egyébként az összes elmélet tévúton jár, méghozzá alapjaiban. Még a „begyógyult sebek" nevű áll hozzá a legközelebb. Aki nem ismerné, ez az elmélet azt feltételezi, hogy a „járvány" előhozza az összes valaha szerzett sebet, mintegy fölnagyítva. Azaz ha ötéves korában beverte a lába ujját, akkor az most egy bedagadt, elszíneződött lábujj formájában fog jelentkezni. Ismétlem, hogy ez az elmélet is ostobaság, de valamivel kisebb, mint a többi. Azt nem veszi figyelembe, hogy a sebhelyek között van régi is, és egészen friss, amelyik be sem gyógyult, tehát sebek is.

– A legfontosabb kérdéssel kezdeném. Mit szól a hatásokhoz, Dr. Senki? Ezt várta? Ez volt a célja a… kísérletnek, ha lehet annak nevezni?

– Igen, ez egy kísérlet volt, és a hatáson őszintén ledöbbentem. A média gonosztevőnek állít be és az emberek rögtön járványra, betegségre, terrortámadásra gyanakodnak. Úgy látszik, senkinek sem jutott eszébe, hogy megvizsgálja a tisztán élettani hatásokat.

– Azok mik lennének?

– Abszolút semmi! Nézze, tudom, hogy sok öngyilkosság, idegösszeroppanás, szívinfarktus és más egyéb tünet kíséri a sebhelyek és sebek megjelenését. Azonban szeretném leszögezni, hogy maguknak a sebhelyeknek, illetve a kísérletemnek alapjában nincs semmiféle negatív élettani hatása. A bőr lélegző-képessége kissé lecsökken ugyan a sok sebhelytől, de ez sem veszélyes mértékben. Ez minden. Minden egyéb tünet pszichés eredetű, nem más, mint az emberek válaszreakciója a sebhelyek látványára.

– De mit gondolt, mi fog történni, ha az embereken hirtelen számtalan, esztétikailag kifogásolható sebhely jelenik meg? Nem gondolt a filmsztárokra, modellekre, akik az arcukkal keresik a kenyerüket? Vagy akárcsak egy hétköznapi, csinos nőre, akinek azzal kell szembesülnie, hogy szörnyeteggé vált?

– Ön annak látja?

– Tessék?

– Látom, van magán gyűrű. Bizonyára a felesége is elkapta a „járványt". Undorodik most tőle? Szörnyetegnek látja?

– Nem értem, ez hogy jön most…

– Válaszoljon, ha folytatni akarja az interjút!

– Nem, természetesen nem undorom tőle csak azért, mert lett rajta pár új sebhely. Még akkor sem, ha az arcán is van egy-kettő. Rajtam is lett jó pár. De meg kell értenie, hogy ez sokaknak hatalmas lelki törést okozhat…

– Egy fenét!

– Kifejtené ezt bővebben?

– Igen, meglehet, hogy egy-két önimádó paprikajancsinak okozhat némi kellemetlenséget, amíg meg nem szokja. De ez is hamar elmúlik, mivel nemsokára nem lesz a földön olyan ember, aki ne hordozna jól látható sebhelyeket. Talán ön is tudja a beszámolókból, hogy még a csecsemőkön is van egy pár. Csak egy rövid idő kell, és el sem tudjuk majd képzelni az emberi testet ezek nélkül a sebhelyek nélkül. A fiatalok körében máris új divathullám terjed, azzal lehet menő, ha minél érdekesebb alakú, színű, vagy elhelyezkedésű sebhelye van.

– Akkor mi a helyzet az áldozatokkal? Pom Padurina énekesnővel például…

– Ő egy kivétel, nem várta ki, amíg megszokja, és a sok korábbi plasztikai műtét nyomott hagyott, ezért valóban borzalmasan nézett ki az arca. Ez talán igaz még néhány öngyilkosra, de szerintem nagyon kevésre. Az idegösszeomlások és szívinfarktusok egy része sajnálatos mellékhatás, a háttérben húzódó, már meglévő és előrehaladott állapotú betegség jött elő a sokkhatásra. Egy egészséges ember nem kap szívinfarktust semmiféle sokktól. Ugyanígy előjött volna egy rájuk dudáló autótól vagy más ijedelemtől, stresszhelyzettől, ha nem is most. Ez a része igencsak elszomorít, és őszintén bánom. Talán még éveket is eléltek volna, bár ez kétséges. De mindehhez hozzá kell tennem, hogy ezek az esetek számításaim szerint az áldozatoknak maximum tíz százalékát jelentik.

– És a többi áldozat? És mit értett azon, hogy Pom Padurina plasztikai műtétei hagytak nyomot? Mégis igaz a „begyógyult sebek" elmélet?

– Mindjárt az énekesnőt is meg fogja érteni. Nos, a többi áldozat megsejtette vagy egyenesen rájött arra, mi is a kísérletem lényege. És ez az a hatás, amivel nem tudok mit kezdeni, ami a legmélyebb megbánásra sarkall. Szánom a meglévő gyengeségeik miatti áldozatokat is, de rájuk lehetett számítani, hogy lesznek. A többi áldozat… nos, ők viszont elképesztenek. Mint mondtam, egyáltalán nem erre a hatásra számítottam.

– De most már árulja el, Dr. Senki, hogy mi is volt a kísérlete lényege!

– Sokat tépelődtem, hogy megtegyem-e. Meglehet ugyanis, hogy ez még több áldozatot fog eredményezni. Ugyanakkor az is megtörténhet, hogy a megértés segít a feldolgozásban, és így életeket ment. Amikor beleegyeztem ebbe az interjúba, megkérdeztem öntől, hogy vállalna-e némi rizikót is, és ön igent mondott. Most, mielőtt tovább megyünk, újra meg kell kérdeznem, hogy lesz-e ebben az én kísérleti alanyom? Ha az igazság önre felszabadítólag hat, akkor beleegyezem az interjú leközlésébe.

– Mint újságíró, feltétlenül hiszek abban, hogy az igazság mindig felszabadító. Ha okoz is némi fájdalmat, még mindig jobb tudni a bajról, mint vakon birkózni vele. Úgyhogy a válaszom igen. Vállalom a kockázatot.

– Rendben. Nos tehát, íme, az ön felszabadító igazsága. Ha már a kísérleti alanyom, nézzük az ön példáját! Látom, lett pár forradásnyom az arcán. Nem túl nagyok, nem is túl csúnyák, de ott vannak. Olyanok, mintha leforrázta volna magát valamivel.

– Igen.

– Mint láthatja, nekem is van, ez elég elterjedt „tünet". Mit szólna ahhoz, ha azt mondanám, valóban leforrázták?

– Forráztam már le magam párszor életemben, de emlékeim szerint az arcomon soha. Úgyhogy nem igazán értem. Azt mondja, ezek valódi leforrázások nyomai, amit valaki vagy valakik okoztak?

– Igen, azt mondom. Ezek a legteljesebb mértékben valós sebek, melyeket mások okoztak önnek, ahogy elnézem, nem is mostanában. Hogy ne kerülgessem tovább a forró kását, ezek a lélek sebei, eddig is ott voltak, csak most tisztán láthatóak. Ha többet nem is,

annyit elárulok magamról, hogy nem véletlenül hívatom magam doktornak, és bár korábban a biokémia felé is kikacsintottam, igazi terepem éppen az emberi lélek. Az mindegy, hogy pszichológus, pszichiáter, terapeuta vagy más vagyok, lényeg, hogy a lélek sebeivel foglalkozom. A láthatatlan sebekkel. Nos, többé nem azok, hála a biokémiai ismereteimnek. A mindkettőnk arcán látható forrázás-nyomok azoknak a lelki sebeknek a helyei, amikor nyilvánosan megaláztak minket, vagy amikor teljesen váratlanul elárultak. Én magam már be is határoztam a sajátjaimat. Ez itt a jobb arcom alsó felén az, amikor életem első szerelmét rajtakaptam a közös barátunkkal, egy kicsit feljebb láthatja azt, amikor a doktori disszertációmat visszautasították a mentorom füle hallatára. A másik arcomon, a sok kisebb egymáson lévő forradásnyom, amikor érthetetlen módon kudarcot vallottam valamiben, egy kutatásban, egy munkában, egy kapcsolatban… És még nem látta, mi van az ingem alatt!

– …

– Megértem, hogy hirtelen nem jut szóhoz. Hadd segítsek akkor az említett énekesnő példájával! Azt mondtam, a plasztikai műtétek hagytak nyomot az arcán. Ez igaz is egy bizonyos szemszögből. Az hagyott rajta nyomot, hogy szükségét érezte ezeknek a plasztikai műtéteknek. Hogy az ötödik után is csúnyának látta magát, hogy nem bírta elfogadni és végeredményében kimondhatjuk, hogy gyűlölte magát. Önostorozás, így is hívják ezt a viselkedést, és ha látta azokat a rémes fotókat az énekesnő arcáról a halála után, akkor már érti, hogy azok a kifejezések, melyekkel a lélek sebeit illetjük, egyetemesek és igazak.* Ha kockázatot vállal és nem jól sül el, akkor megégette magát, ha szerelmi bánat éri, akkor összetörték a szívét, ha durván megbántották, akkor arcon csapták. Vagy a példánknál maradva, leforrázottnak érzi magát, amikor elárulják vagy megalázzák. A sort tetszés szerint folytathatnám, de azt hiszem, így is érti, mit akarok mondani.

– De…de…

– Vérzik az orra. Hadd adjak egy zsebkendőt! Tartsunk egy kis szünetet?

– Nem kell, már jól vagyok. Azt hiszem. De nem tudom, mit kérdezhetnék még azon kívül, hogy miért. Miért tette? Még mindig nem értem a kísérletének a lényegét.

– Ismeri azt a szólást, amit a kicsiknek szoktak még ma is mondani, ha csúfolják őket? „Botok és kövek talán összetörhetik a csontjaimat, de a szavak nem bánthatnak." Ennél nagyobb hazugságot nem is mondhatnánk a gyermekeinknek. Sokan egyenesen büszkék arra, hogy soha még csak viccből sem legyintették meg a gyermeküket vagy párjukat, de közben akár egy életre megnyomorították őket gonosz szavaikkal. Itt a válasza. Mint látja, már nem vagyok fiatal, egész életemet arra tettem fel, hogy az emberek lelki sebeit gyógyítsam. És még ma, a modern korban, amikor már közhely a stressz, a kiégés, és a depresszió végre valódi betegségnek számít, még most is az az általános hozzáállás, hogy a pszichológusok, pszichiáterek, terapeuták félig-meddig kuruzslónak számítanak. Rosszabb esetben „dilidokik", aki hozzájuk fordul, az biztosan flepnis. Hadd világítsam meg egy egyszerű példával! Ha eltöri a lábát, kap közel egy hónap betegszabadságot, hogy rendben felépülhessen, mert a törés komoly dolog. De ha ne adj' isten meghalna a felesége, összesen egyetlen napot kapna, a temetésre már a szabadságát kéne kivennie. Persze megteheti, hogy fizetetlen szabadságot vesz ki, de ezt egy-két hétnél tovább nem néznék el magának. Azt hiszem, ezzel mindent elmondtam a lélek sebeihez való hozzáállásunkról. A törött lábára egy teljes hónapot kapna egy zokszó nélkül, a feleségére, tételezzük fel, hogy élete szerelméről, gyermekei anyjáról van szó, nos, az ő meggyászolására pedig egyetlen napot. Az a fájdalom ennyit ér a társadalom szemében. Mert nem látszik, nem nyilvánvaló, hogyan akadályozná meg magát sokkal jobban mindennapi életének zavartalan folytatásában, mint egy lábtörés.

– Tehát ennek akart véget vetni? Láthatóvá tenni, ami láthatatlan?

– Igen. Azt akartam, vegyük észre azonnal és látványosan, mit teszünk egymással és önmagunkkal. Ne lehessen többé legyinteni a lelki fájdalmakra, sebekre. Úgy véltem, azonnal nyilvánvaló lesz mindenkinek a párhuzam. Ahogy például magának ismét eleredt az orra vére. Nem ott, a másik oldalon… Szóval, arra számítottam, hogy az emberek felismerik végre a kapcsolatot, ha többé nem tagadhatják le. Ha csúfolják a gyereket, az vérezni fog, ha valakit megsértünk, bedagad a szeme környéke, mintha megütöttük volna. Az isten szerelmére, hiszen annyira nyilvánvaló! De nem, még így sem. Az emberek döntő többsége még mindig, még így is becsukja a szemét! Terrorizmus, járvány, minden és mindenki az ok, csak mi nem. Azok az áldozatok, akik felismerték a kapcsolatot a látható sebek és a tetteik között, egyszerűen nem bírták elviselni. Ránéztek magukra vagy éppen a partnerükre, és látták, hogy jó pár sebet, talán éppen a legsúlyosabbakat ők maguk okoztak.

– Azt mondja, hogy a feleségem… Hogy én… Én?

– Igen, bizonyára nem egy sebet ön okozott a kedves feleségén, és megnyugtatom, ez teljesen normális. Mindannyian okozunk magunknak és másoknak sebeket. Miért lenne ez más, mintha véletlenül rácsukná a kocsiajtót a felesége kezére? Vagy ha megvágná magát főzés közben? Hiszen ezeket ugyanúgy nem direkt tesszük, legalábbis egy épelméjű ember soha nem bánt valakit csak azért, hogy fájdalmat okozzon. Jó esetben azért kerülnek ránk ezek a sebhelyek is, amiért a testi eredetűek. Mert nem gondoltuk. Mert nem úgy gondoltuk. Mert nem tudtuk, hogy ez lesz. De ahogy óvodás kora körül minden gyereknek megtanítjuk, hogy saját fájdalmára nem az a megoldás, ha megüti a másik gyereket, úgy itt lenne az ideje ugyanezt megtanítani a bántó szavakkal és viselkedéssel kapcsolatban is. Hogy az is csak véletlenül fordulhasson elő, ne pedig azért, mert semmibe vesszük a másik lelki sebeit. Eltüntetni minden felelőtlenségből, pitiáner bosszúból, önzésből, kisebbrendűségből, és igen; gonoszságból okozott lelki sérülést! Látja, hogy micsoda lehetőség ez egy szakmámbelinek? Kísérletemet a lélek antibiotikumának, a psziché tetanuszának, a mentálhigiéné C vitaminjának szántam. Mennyi öngyilkosság, depresszió, trauma által kiváltott lelki zavar tűnne el egy csapásra!

– Bocsásson meg, kissé szédülök…

– Nehogy rosszul legyen nekem! Hiszen a jó hírt még nem is mondtam. Nem is értem, miért nem gondolt rá senki, hogy a lélek sebei is begyógyíthatóak. Kellő odafigyeléssel és persze az új felelősséggel, amit meg kell tanulnia az emberiségnek, ezek a sebek idővel mind el fognak tűnni. Hát nem érti? Van gyógyír… A fülénél… Igen, ott. Jesszusom, ez tényleg a füléből jön! Ne mozduljon!

– Én nem… Én nem! Én soha. Nem akartam!

– Maradjon már nyugton az isten szerelmére! Nem érti, hogy belső vérzése van? Szó szerint összetört belül. Istenem! Pedig mondtam, hogy van gyógyír. De még lehetne segíteni. Csak el kell fogadnia, amit tett, és máris jobban lesz. Hallja? Csak egy kis felelősség, hát nem érti? Várjon már, maradjon már ülve! Nyugodjon meg! Inkább meghalna, minthogy szembenézzen vele? Tessék, most már a szeméből is folyik a vér… Hová megy? Várjon már, így neki fog menni valaminek! Ne! Várjon már meg! Épp az út felé tart!

(A felvétel a továbbiakban már csak érthetetlen kiabálásokat és zörejeket rögzített.)

* Az elmélet, miszerint világszerte azonos kifejezéseket használunk érzelmi állapotunk kifejezésére, valós. Lásd: Lakoff és Johnson fogalmi metafora elmélete. Például a világ szinte összes nyelve a boldogság kifejezésére egy bizonyos metaforát a „fent"-et alkalmazza: repes a boldogságtól, a fellegekben jár, feldobódott, a mennyekben érzi magát, öt centivel a föld fölött jár, a boldogság kék madara, stb. Ugyanez elmondható a lelki problémákra, melyeket sebeknek, hiányosságnak, fájdalomnak, betegségnek élünk meg.

Tordai Gábor

Reflektorfényben

Tudatlan érzések
bolyongtak
eme gyászoló
lélek kihalt
sztrádáin.
Reflektor fénybe
zsibbadva nézte
a múltat.
Túlélte az autók
csíkba futó
neonfényeit.
Megrebbent
öntudatra éledő
lélek rejtelmeiről.
Most ismét
zsibbadtan áll
a reflektorok fényében.
Két pillanat
ennyi - feleszmélni
visszahullni.
Valami ólmos
öntudatlanság
határán
zavartan
kóválygó
szívvel
állni
várni

Kétvirág

Éjfél

Csend füle hallgat
Nap heve alhat

Szél szava szólhat
Álmunkba súghat

Titkokról beszél
Mélyében az éj

Hallgass, hallgass
Éjszaka altass

Alszik a farkas
Alszik a hold
Alszik az élő
És alszik a holt.

Blaze Val

Víztükör

A lekódolt álmok és vágyak
néha felszállnak, mint az árak,
néha megbújnak egy kő alatt,
akár a szétfolyó tudat,
a tintacsepp s a vér...

Egy szárnycsapás
tűzkorong
a fény

S a számos új élmény; mikor csak tehetném,
harapnám, tépném! Kérlek, nézz rám!
hisz lomhán tipródik a vasárnap délután,
és én napperzselte lagúnákba vágyom,
partra, mely fehér s ezüst csillogás,
és a távolban fémszínű hegyek
szabdalják a megfeszült eget.

És elragad ez a nyári vad vidék,
a lengő nád zaja, a morajló víztükör,
felszínén villanás,
mint száz ecsetvonás,
fenn még az utolsó habzó juhok vonulnak,
mintha már fordulna a kilincs a karámajtón.

Hiszen a dekódolt vágyak és álmok
némelyik tiszta kép, némelyik álnok,
néha kibújnak a kő alól;
a tenyerem lassan hasadra csusszan...

A vénámban érzem, dobban, s dobban a táj.

edwardhooper

Az utolsó Ádám

Érintettem, simogattam a sóhajtó Földet,
Bőröm nem mosta már az ég könnye,
S a messzi múltba veszett a Teremtés.
Arcomon kendő, kirekesztette a vég keserű porát,
Rémített a tudás, a verejték számba csorgott,
S a Kert pázsitján összegömbölyödve
Álnok kígyó vigyorgott.
Kietlen táj volt az enyém, a kerub lángpallosa
Vágyakozó szívembe mart.
Megcirógattam a felrepedt talajt,
S belévágtam ekém: Sarjadjon vérző sebéből
Egy új, virágzó Remény!

angyalka146

Szösszenetek

Cirmos cica tekereg,
falja már az egeret.
Nagyot ásít, sóhajt rajta,
s egy nyitással, Hamm! bekapja.

* * *

Bágyadtan lengedez
a fűzfa a parton,
a szél csak játszik vele,
s ő tűri hajlón.

Én is így tűröm a
velem játszó szeszélyeket,
de ha egyszer feltámad az orkán...
Ne reméljetek.

Alkony

Ennyivel beérem

Adj nekem a szivárványból
csak egy aprócska darabot,
majd a felhők kötényéből
életre keltő harmatot.

Ébredő nap sugarából
csábításnyi gondolatot.
Messze csengő madárdalból,
hűen kitartó dallamot.

A szél küzdő erejéből,
magabiztos céltudatot,
a lángoló alkonyatból,
szívben izzó pillanatot.

Apró titkot hold fényéből,
édes-bújós varázslatot.
A csillagok igéjéből,
gondviselésnyi jóslatot.

glittermoon

Angyal

Távoli hang csak a hajnal,
markolja kőszívű angyal.
Fagyott párát így lehel,
a Nap tán sosem kel fel...

galbena

Éji vendég

Csendes, forró nyár éjszakán
fenn az égen ragyog a hold,
Templom tornyán óra kondul
s ma élővé lesz a holt.

A koporsónak fedelét
szaggatják már éles karmok,
Ahogy nyílik, tárul szája
gurulnak a rögök, halmok

Börtönéből szabadulva
rabság lánca lehull róla,
Feltekint a sápadt holdra
tudja itt a végső óra

Íme válik csillagporrá
átlebeg a temetőn,
Megkeresi a házadat
megtelepszik a háztetőn

Ajtó alatt, ablak résén
a finom por behatol,
Szobád mélyén alakot ölt
s te tovább már nem alhatol.

A pokolbéli megragad
magával visz árnyak közé,
Egyre gyűlik a sötét por
szerencsétlen tested köré.

A ház népe reggel ébred
nem talál már többé téged
Elszállt belőled a lélek
testedben már nincsen élet.

bel corma

Alkony

Narancsszín hullámban
olvadó keserédes íz
szemünk tükrében a
napfény, mely az égre
suttogja utolsó sóhaját,
és rózsaszín uszályának
csillogó csipkéit a
csöndes vízre szórja.